TOINEN VAIHTOEHTO

#256.
1/2016.

se myöhästynyt numero

Dispose * Bundolo & Småstadsliv -eurotour * D-Beatl:es -tour * jnejne

TOINEN VAIHTOEHTO

ALAKULTTUURISÄPINÄN TIEDOTUSLEHTINEN

ILMESTYY: n. 4 kertaa vuodessa (28. vuosikerta)

PAINOS: 900 kpl (Maximum Print'n'Roll)

IRTONUMEROT: *Helsinki:* Teen Wolf Records (Fleminginkatu 11). *Tampere:* Vastavirta (Pispalan valtatie 39), Swamp Music (Tuomiokirkonkatu 32 ja Verkatehtaankatu 11). *Turku:* Osuuskunta Turun Kirjakahvila (Vanha Suurtori 3). *Distrot:* Tuska & Ahdistus, Pieni Levykauppa, Kämäset Levyt.

TILAUKSET: 1,67€/kpl eli 5€ = 3 nroa, 10€ = 6 nroa jne. Maksu Toisen Vaihtoehdon tilille FI1057316520129240 tai seteleinä kuoressa postiosoitteeseemme. Yksittäiset irtonumerot: 2,00€/kpl. Muistathan ilmoittaa tilatessasi myös osoitteesi!

TILI: FI1057316520129240 Toinen Vaihtoehto. Kirjoita maksaessasi viestiosaan osoitteesi sekä tilauksen alkamisnumero, niin että ne näkyvät tilitiedoissamme (pelkkä nimi ei riitä)!

TILAUKSEN UUSINNAT: Kuten edellä, mutta ilmoita samalla myös nykyinen tilauksenpäättymisnumerosi (löytyy osoitelapustasi)!

OSOITTEENMUUTOKSET: Ilmoita uusi ja vanha osoite! Ja pliis, kerro myös tilauksenpäättymisnumerosi!

MAINOKSET: Mustavalkoisena, painovalmiina, 100%:

1/8-sivu:	6,6 cm leveä,	5,0 cm korkea:	3,0€
1/4-sivu:	6,6 cm leveä,	10,0 cm korkea:	7,0€
1/4-sivu:	13,4 cm leveä,	5,0 cm korkea:	7,0€
1/3-sivu	4,3cm leveä	19,8 cm korkea:	10,0€
1/3-sivu	13,4cm leveä	6,4 cm korkea	10,0€
1/2-sivu:	13,4 cm leveä,	10,0 cm korkea:	15,0€
1/2-sivu:	6,6 cm leveä,	20,0 cm korkea:	15,0€
1/1-sivu:	13,4 cm leveä,	20,0 cm korkea:	30,0€

Tukimainokset puoleen hintaan. Emme ehdi laskuttaa: rahat kuoressa tai tilille, pliis! Ehtimis-/mahtumisjärjestys. Tiedostona (vain jpg/tif-kuvana, myös painokelpoisilla asetuksilla tehty pdf, eli fontit mukana tai konvertoitu, ei liikaa pakkausta kuville jne.) tai paperilla. Viivoitin on hyödyllinen apuväline.

PIENILMOT: Kohtuupitkät (max. 3 kpl/10 asiaa) ilmaiseksi.

TIP! TEE ITSE PAREMPI: Suuri osa julkaistuista jutuista on satunnaisten avustajien lähettämiä. Sinäkin voi tehdä niin! Siis jos kaipaat erilaisia juttuja, niin koitapa tehdä-se-itse!

NAPUTTELUOHJEET: Julkaisemme oikein mielellämme (väh. 90%) hyvin monenlaisia, sinunkin tekemiäsi juttuja yms. Tallenna teksti rich text format- tai txt-muodossa. Kuvat 300 dpi (sävykuvat) ja 600 dpi (1-bittiset lineart-kuvat). Jos lähetät tekstin pelkästään paperilla, varmistathan että tulostusjälki on selkeä ja tarpeeksi tumma, jotta voimme skannata/puhtaaksikirjoittaa tekstisi ilman hampaiden kiristelyä.

OSOITE: Toinen Vaihtoehto, PL 25, 37501 Lempäälä, Finland.

EE-MEILI: tv@punkinfinland.net

PUHELIN: 040 510 4863 (Arto), 050 346 1987 (Mikko).

NETWORK OF FRIENDS: www.punkinfinland.net/tv

TEKIJÄT/AVUSTAJAT TÄSSÄ NUMEROSSA: Arto Hietikko (pt.), Ville Angervuori (layout), Mikko Koivuluoma (tilaukset + postitus), Jouni Parkku, Nalle Virolainen, Jösse, Miro Solkio, Antti Eze Eskelinen, Antti Kivimäki, Otto Salin, Janza Jäppinen, Tuukka Termonen, Raine Liimakka, Vesa Vahtera.

SEURAAVAN NUMERON DEADLINE: keskiviikko 3. toukokuuta (2017, for real!). Tulossa: punkkiva ynnä muuta.

PLAYLIST:

ARTO (2015/2016VAIHDE):

SANG – *Mon Oblidat* 7" EP / PARANOID – *Satyagraha* LP / NO – *Treating People Like They Don't Exist* 12" / KOHTI TUHOA – *Rutiinin orja* 12" / CADAVER EM TRANSE – 7" EP / KIELTOLAKI – *Vapauden illuusio* LP / ΠΑΝΔΗΜΙΑ/ERA OF FEAR – split LP / SUDOR – *Enamorado de la Muerte Juvenil* LP / CRIMSON SCARLET – *Collection: 2011–2014* LP / L.O.T.I.O.N. – *Digital Control And Man's Obsolescence* LP / SCREAMERS – *Strength Through Intimidation - The 1978 Geza X Demos* LP / STIGMATHE - *Suoni Puri Dalla Libertà* 7" EP + *Lo Sguardo Dei Morti* 7" EP / CRUTCHES – *FörlOrAD* LP / DVA MINUTA MRŽNJE – s/t 7" EP + *Došao Je Kraj* 7" EP / CAUSE FOR ALARM – s/t 7" EP / INNOXIA CORPORA/TELEFON – *...Drát Nad Plotem* LP / THE RATS – *s/t* LP + *Intermittent Signals* LP / UNHINGED – *Resisting The Murder Of Self* 7" EP / THE STALIN – *Stalinism* 12" / NEWTOWN NEUROTICS – kaikki/everything.

VILLE (ALKUVUOSI 2017):

ABDUKTIO - kaikki / AFI - *The Blood Album* LP / BATUSHKA - *Litourgiya* LP / THE BELLICOSE MINDS - *The Creature* LP / BOHREN & DER CLUB OF GORE - kaikki / BUTCHER - *Holding Back the Night* LP / BÖLZER - *Hero* LP / THE CROWN - *Deathrace king* LP / CRUSADES - *This is a Sickness and Sickness will End* LP / DESCENDENTS - *Hypercaffium Spazzinate* LP / DINOSAUR JR – kaikki / EDITORS - kolme ekaa älpeetä / HIM - kaikki / HURULA - *Vapen till dom hopplösa* LP / JUDAS PRIEST - Painkiller LP / KENT - kaikki / KILLED BY DEATHROCK vol 2 - LP / LEEVI AND THE LEAVINGS - kaikki / LEEWAY - Born to Expire LP / MINOR VICTORIES : *s/t* LP / NEUROSIS - *Fires within Fires* LP / ON A SOLID ROCK - kaikki + live / PLANES MISTAKEN FOR STARS - kaikki / SPIRITUS MORTIS - *The Year is One* LP + live / TIGER LOU - kaikki / TRYER - *Samaa tarinaa* LP / ULTHA - kaikki / URFAUST - kaikki + live / JANNE WESTERLUND - *Marshland* + *There's a Passage* LP

NAPUTTELUA

TAUON SYIDEN SELITTELYKOLUMNI

No niin. Pitkäksi venähti tauko Toisen Vaihtoehdon ilmestymisessä, tämmöistä ei olekaan ollut kuin muinoin Jantsan sivarin aikana. Syynä tämän kerran taukoon, kuten toivottavasti kaikki tietävät, oli tammikuussa 2016 sattunut tulipalo, jossa meni koti + tavarat sekä elämä uusiksi. Nyt käsillä oleva numero on se, joka oli juuri tekeillä tuohon aikaan eli sisältää vanhoja vuoden 2015 lopun juttuja. Seuraavassa numerossa siirrytään jälleen nykyhetkeen ja toivottavasti päästään taas jonkinlaiseen siedettävään ilmestymisvauhtiin. Siinä tietenkin ratkaisevasti auttaa se, että lukijat alkavat taas tämän tauon jälkeen tulemaan tähän suuntaan haastatteluja, livereportaaseja, arvioita ynnä muuta materiaalia.

Mietin pitkään, kirjoitanko lehden ilmestymistaukoon liittyvistä asioista sen kummemmin mitään. Ensinnäkin tuosta tulipalosta on jo tullut niin sadat kerrat puhuttua ja toistettua tapahtumat. Toiseksi noiden tapahtumien muistelu ei ole itselleni edelleenkään, vaikka tapahtumasta on jo yli vuosi, kovin mukavaa. Kolmanneksi – vaikka enimmäkseen olen saanut hyvää palautetta – tiedän joitakin ärsyttävän aina kun AH kirjoittaa jotakin itseensä liittyvää. Toisaalta sitten taas, koska tulipalo ja sen seuraukset aiheuttivat näin tolkuttoman pitkän ilmestymistauon lehdelle, olisi varmaan ihan kohtuullista antaa kunnon selitys paussiin?

Jo vuosikausia olin halunnut pois Vaasasta, mutta jahkaillut lähinnä vakituisen, turvatun työpaikkani takia. On henkisesti väsyttävää olla pitkän aikaa ikään kuin toinen jalka jo ilmassa valmiina ottamaan lähtöaskeleen. Samalla alkaa mollata itseään rohkeuden puutteesta. Niinpä lopultakin syksyllä 2015 jättäydyin vuorotteluvapaalle sovittuani työnantajan kanssa, että sen päätyttyä irtisanoudun lopullisesti. Muutin saman tien pois Vaasasta. Tulossa oli iso rypäs elämänmuutoksia, pienimpiä niistä ei ollut isäksi tulo.

Syksy oli täynnä pieniä vastoinkäymisiä, joten joulukuussa lausuin lopen uupuneena ääneen toivomuksen siitä, että seuraava vuosi olisi parempi. Näin ei kuitenkaan ollut, vaan vielä pahempaa seurasi: 17. tammikuuta uudessa kodissamme sattui tulipalo, jonka myötä tuhoutui/vaurioitui likimain kaikki irtaimisto, lukuunottamatta niitä makuuhuoneen vaatekomeroissa olleita vaatteita, jotka otsonoinnin myötä saatiin myöhemmin takaisin.

Ei ole mukava tunne kuulla palon kohina jossakin seinän välissä ja myöhemmin huomata katon rajaan nurkkaan ilmestyneen pienen reiän, josta tippuu kipinöitä. Vaahtosammuttimesta ei ole apua, kun palo on piilossa seinän/katon välissä. Muuta ei ollut tehtävissä vaahtosammuttimen tyhjentämisen jälkeen kuin seurata pelastuskeskuksen ohjeita, poistua talosta, sulkea ovi ettei palo saa ilmaa ja jäädä odottamaan palokuntaa. Se oli pitkä odotus ja voitte uskoa, että naapurin isännän kanssa ulkoa olohuoneen ikkunasta palon hidasta kehittymistä seuratessa oli tuskallinen hetki nähdä katon rajassa olevasta reiästä tippuvan palavan aineksen sytyttävän tuleen juuri siinä kohtaa levyhyllyjen takaisessa nurkassa muuton jäljiltä olleet laatikot, joissa olivat CD-levyni. Enempää ei pystynyt katsomaan.

Olohuone, jossa olivat tietenkin ne kaikki tärkeimmät asiat, kärsi palovaurioita, loppuosa asunnosta savuvaurioita. Kuumuus oli kuitenkin ollut niin kova, että keittiöstä ei voinut pelastaa mitään. Esimerkiksi sen seinällä koristeena ollut Subhumansin 7-tuumainen oli sulanut uuden vuoden tinan kaltaiseksi möykyksi. Olohuoneessa olleet läppärit, levysoitin, kasettidekki, cd-soitin, viritin-vahvistin, televisio, skanneri, tulostin jne. olivat karrelle palaneet. Kirjat, äänilevyt yms. mustuneen ja hiiltyneen näköisiä.

Tottakai on tärkeintä, että me kaikki kolme, mukaan lukien kolmikuukautinen lapsemme, selvisimme hengissä - kiitos sen, että palo tapahtui ollessamme hereillä. Se, mitä tapahtui varsinkin levyille, kirpaisi kuitenkin todella syvältä. Ei pelkästään rahallisen arvon, muistojen tai musiikin takia, vaan myös siksi että ne olivat järjettömän iso osa elämänhistoriaani, omaa punkhistoriaani. Minulle nuo levyt edustivat myös sitä maailmanlaajuista punk-kulttuuria/-yhteisöä, jonka osa olen. Sen historiaa, arvoja, diy-filosofiaa. Elämänkatsomusta, elämäntapaa. Kulttuuria, joka on minun oma kulttuurini. Jotain, joka on tärkeä ja iso osa elämääni, olennainen osa sitä kuka olen.

Tietenkin tuhoutui paljon muutakin korvaamatonta: mm. valokuvilla ja kirjoilla on niilläkin paljon tunnearvoa. Eniten surettaa itselleni tärkeiden ja korvaamattomien edesmenneen isäni kirjojen menetys, koska ne (alleviivauksineen) olivat ainoita konkreettisia muistoja isästäni. Ja juuri ennen paloa olimme yhdessä järjestäneet zinemme eteisen hyllyyn hienoksi "zinekirjastoksi". Yhtään zineä en ole koskaan heittänyt menemään, vaan kokenut ne yhtä arvokkaina palasina punk-kulttuuria kuin äänitteetkin.

Jotakin positiivistakin tämä kaiken keskellä oli: tulipalon jälkeinen saamamme apu oli valtavan suurta. Aivan erityisen suurta apu oli nimenomaan juuri sen oman "punkperheen" taholta. Moni suhtautuu niin kyynisesti punkskeneen, mutta kaikki saamamme apu ja tuki osoittavat että kyseessä todella on "perhe", yhteisö, jossa välitetään omistaan. Saimme muun muassa lapsenvaatteita, leluja, kaikenlaista tarpeellista tavaraa ja jopa tilapäisen asunnon. Karrelle palaneiden läppäreiden kovalevyltä saatiin pelastettua tiedostoja. Sain lukuisilta ihmisiltä, sellaisiltakin joita en ole edes milloinkaan henkilökohtaisesti tavannut, levyjä kokoelman uudelleenaloittamiseksi.

Apua tuli niin paljon, että vieläkin ihmettelen miten ikinä pystyn korvaamaan sen takaisin. Välillä oli kyynel silmässä.

Niistä levyistä vielä. Ystävät kävivät tyhjäämässä levyhyllyni ja kävivät ne läpi. Suurin osa 7-tuumaisista oli kaatopaikkatavaraa, samoin iso osa 12-tuumaisista. Osa oli säästynyt, tosin sitten taas niistä osassa molempien puolien ensimmäiset piisit ovat sulaneet pilalle, suurimmassa osassa kannet ovat kärventyneet. Jotkut levyt ovat jopa soittokelpoisina pysyneitä. Tätä kirjoittaessa nuo levyt ovat edelleen pressun alle varastoituina odottamassa sitä päivää, kun palosavulle herkistyneet nenät eivät enää huomaa hajua – ja erityisesti sitä päivää, jolloin niiden näkeminen ei enää aiheuta pahaa mieltä. Vakuutusyhtiö, joka muutama kuukausi ennen paloa oli puhelimessa asiaa tiedustellessa sanonut levyjeni kuuluvan normaaliin kodin irtaimistoon ja tultavan korvatuksi täysimääräisesti, olikin palon jälkeen sitä mieltä että levyt kuluvat kategoriaan nimeltä "elektroniikka", josta korvataan 2000 euroa (mikä hädin tuskin riittää korvaamaan sitä palossa menetettyä elektroniikkaa, saatikka noin 60 000 euron arvoista levykokoelmaa). Vakuutusneuvonnan mukaan voisi laittaa valituksen vireille, mutta en ole koskaan jaksanut sitä tehdä.

Toisen Vaihtoehdon tekeminen ei luonnollisestikaan ollut pitkään aikaan mahdollista. Kaikki elämän perusasiat oli hankittava uudelleen, aina lusikoista ja haarukoista lähtien. Uuden kodin löytämisessä meni aikaa ja tietenkin olo oli väsynyt ja voimaton. Olin pysähtyneessä tilassa ja helvetin pettynyt elämään. Tuntuu jotenkin suorastaan ironiselta, että irtisanouduin lopullisesti työstäni vain pari päivää ennen tulipaloa.

En tunne edelleenkään olevani ihan oma itseni eikä elämä palaudu enää koskaan entiselleen. On vaikea suhtautua optimistisesti tulevaisuuteen; vähän väliä huomaa melkein kuin odottavansa, milloin tulee seuraavan kerran lekalla päähän. Mutta pikkuhiljaa eteenpäin.

Mutta ehkä tämä riitti nyt lopullisesti tästä aiheesta eli takaisin Toiseen Vaihtoehtoon vielä. Samalla kun mielessä on alkanut välkkyä Toisen Vaihtoehdon teon jatkaminen, on mieleen tullut myös ideoita ja aiheita. Esimerkiksi 2015 olin jo ottanut yhteyttä muutamaan kirjoitustaitoiseen ihmiseen ja kysellyt kiinnostustaan

vakituisen kolumnin kirjoittamisen aloittamiseen saaden vastaukseksi vihreää valoa. Eli kolumneja toivottavasti tiedossa jatkossa. Mielessä on välkkynyt myös toive tuoda Toiseen Vaihtoehtoon takaisin enemmän sitä ns. poliittisuutta, joka siinä oli aina mukana Jantsan aikoina, mutta joka viime vuosina on jäänyt harmillisen paljon musiikkiaiheiden varjoon. Rasismin arkipäiväistyminen ns. "maahanmuuttokriittisyyden" myötä ja sen sivussa fasismin nousu ja natsien ryömiminen yhä näkyvämmin ulos limaisista koloistaan ovat ahdistavia asioita. "Tämä päivä muistuttaa Saksan 30-lukua", lauloi jo Pelle Miljoona Pelko ja viha LP:llään ja esimerkiksi Aapo Roseliuksen, Oula Silvennoisen ja Marko Tikan erinomaista Suomalaiset fasistit -kirjaa lukiessa huomaa häkähdyttävästi nykyhetken yhteneväisyydet myös suomalaisen fasismin kulta-aikoihin. "Elämme kovia aikoja, ystävä hyvä," voisi sanoa Carl Barksin puhuvaa koiraa lainaten. Ainoa "lohtu" kehityksessä on, että perinteisesti (muistaen niin Reaganin ja Thatcherin ajat kuin tietyt itä-Euroopan ja latinalaisen Amerikan totalitarismia lähellä olleet hallinnot) totalitarismia lähentelevän politiikan luonnollisena seurauksena on aina ollut vihaisen poliittisen punkin entistä suurempi kukoistus siellä ruohonjuuritasolla, jossa punkin koti on. (AH)

PS: *Vielä takaisin levyihin: ensimmäinen reaktioni oli, että tämä oli sitten tässä. Että on täysin turha edes yrittää, etenkään tässä iässä, aloittaa nollasta. Olo oli surrealistinen, kun ensimmäistä kertaa palon jälkeen entisessä kodissa käydessä postilaatikosta löytyi tilaamani kolmen 7-tuumaisen paketti. Pitelin sitä kädessäni ajatellen (sen hetkisen tiedon valossa), että siinä ovat nyt sitten ehkä kaikki levyt mitä minulla on. Ja että teenkö edes niillä mitään. Enää. Muutaman päivän kuluttua mieli kuitenkin alkoi muuttua ja ainakin nyt tuntuu siltä, että yritän hankkia tuhoutuneet levyt uudelleen itselleni. Täysin toivoton yritys, mutta silti. En voi elää ilman levyjä. Olen kasvanut kiinni niihin. Eli otan vastaan vinkkejä niin yksittäisistä myytävänä olevista klassikkolevyistä, niin uusista kuin vanhoista, kuin vaikkapa isommista kokoelmistakin. Ja genrehän oli pääpirteittäin punk/hc, mutta kyllä ne Howlin' Wolfit, PJ Harveyt, Hendrixit, Doorsit, Robert Johnsonit, Billie Holidayt jne. kelpaavat erinomaisesti myös. Ja etenkin 7-tuumaiset (joiden ostamiseen olin panostanut viime aikoina todella paljon) kiinnostavat, koska ne tuhoutuivat ilmeisesti noin 99,9-prosenttisesti.*

THE VIBRATORS, MEAN IDOLS, SAMMUNEET KATULYHDYT. TVO, Turku 26.8.2015.

No niin, viimeinkin onnistu nähdä Vibrators 25 vuoden yrittämisen jälkeen. Ahkeraan täällä käyvät, mutta aina tullu missattua. Eniten vituttaa vuosi 1990, ku kaveri oli hommannu ilmaisliput Tavastialle, eikä noin ennen kännyköitä saanut mua kii mistään.

No niin, ekana siis Sammuneet Katulyhdyt, joka on kehittynyt aika tiukaksi kokoonpanoksi suht lyhyessä ajassa. Varmasti joku taho pian julkaisee vinyylin, ehkä tän julkaisun aikaan sellanen on jo tullutkin [todellakin! toim. huom.].

Mean Idols on jo sitten vanhempi bändi, vaikka välissä taisikin olla jokunen vuosi taukoa. Tämä nyt on sitä ns. katurockia sanan varsinaisessa merkityksessä (mitä tuo sitten tarkoittaakin). Biiseissä kuulee Thundersin ja muiden vaikutukset. Yllättävä covervalinta oli Buzzcocksin Sick City Sometimes. Hyvältä bändi kuulosti, vaikka ennakkoon vähän muuta luulinkin.

Niin, sitten Vibrators. Bändi on koottu jo 1976 ja alkuperäisistä mukana enää rumpali Eddie. Yhtyeen entinen keulakuva Knox häippäsi jokunen vuosi sitten, vaikka on vieraillutkin bändin levyillä myöhemminkin. Keikka alkoi 70-luvun hittiputkella ja tuskin kukaan uudempaa kamaa halusikaan kuunnella, tosin sitäkin tuli, eikä vakuuttanut. Bändin kaikki kolme äijää lauloivat päälauluja, eniten ehkä suomalainen basisti Pete, vähiten mm. UK Subsissa ja Dogs D'amourissa soittanut kitaristi Darrell Bath (jota muuten luulin entiseksi kaverikseni, en sentään mennyt mitään selittämään). Seitsemänkymppinen Eddie lauloi myös aika paljon ja hyvinhän tuo soitto ja laulu tuntuvat sujuvan vielä tuossa iässäkin. Siis tuli biisejä ihan ekasta sinkusta Whips & Furs lähtien eli bändin suurin hitti Automatic Lover, silti ehkä ainakin täällä tunnetuin biisi Baby Baby, Exploitedinkin coveroima Troops Of Tomorrow jne. Tämä oli vuoden sisällä kolmas vanha (punk)brittilegenda, jota kävin kuuntelemassa selvinpäin, kiitos nyt Kukalle kuitenkin parista kaljasta, ettei ihan täysin kuivin suin tarvinnut olla. Bändi toimi triona ja ilman Knoxia yllättävänkin hyvin ja Darrell on helvetin hyvä kitaristi siitäkin huolimatta, että juopumus(tai joku muu) tila oli huomattava. Yleisöäkin oli Turussa viikkokeikaksi aika paljon. Ehkäpä yksi syy on, että viikkokeikat on tajuttu jo yleensä täällä ajoittaa niin, että vähän kauempana asuvat ehtivät vielä bussiin, täällä kun yöbussit kulkevat vain viikonloppuisin. TVO on kyllä kaupungin ehdoton ykköspaikka, vähintään samaa luokkaa kuin Tampereen Vastavirta, ehkä parempikin, kun tuo kaljan hinta (mitä nyt en siis itse edes ostanut) on paljon halvempi kuin Vastiksella. Hou hau. (Vesa Vahtera)

TERVEET KÄDET, RIISTETYT, LAPINPOLTHAJAT + HEDELMÄPOMMI. Nosturi, Helsinki 10.10.2015.

Tässä kuussa vaiheilin kahden keikan välillä, joihin pistää menemään tämän kuun viihdebudjetti. Joko Sonics Tavastialla tai sitten Terveet Kädet, Riistetyt, Lapinpolthajat ja Hedelmäpommi Nosturissa. Päädyin sitten jälkimmäiseen. Hedelmäpommia lukuunottamatta olin toki nähnyt kaikki bändit aiemmin, kun taas Sonicsia tuskin enää näillä nurkilla nähdään. Mitä nyt nähnyt tubessa Sonicsin nykykuntoa, niin ei se nyt niin järin hyvältä näyttänyt, vaikka se nyt herroille annettakoon anteeksi. Ovathan ne nyt jo aivan saatanan vanhoja ukkoja. Toisaalta hieman harmittaa kuitenkin, vaikka Nosturissa oli todella mukavaa.

Niin. Nosturi. En edes muista, milloin olisin siellä ollut mitään keikkaa katsomassa. Varmaan KFDM joskus 2009. Onhan se vittumainen paikka, mutta asteen verran vähemmän vittumainen kuin Tavastia. Bissen hinta järkyttävä. 6 euroa puolen litran lapparitölkistä, mutta Tavastialla on muistaakseni vielä kalliimpaa ja Nosturin henkilökunta on vähemmän vittumaista. Okei, ne oli itseasiassa ihan kivoja. Rotsin sai pitää päällä, ruumiintarkastuksia ei tehty ja naamat eivät olleet mursunvitulla. Toisin kuin tässä eräässä toisessa rokkikulttuurimekassa.

Kun astuin saliin sisään, niin heti tuli mieleen että siitä on kyl saatanasti aikaa kun on viimeksi käynyt "isossa" keikkapaikassa tai mahdollisesti ikää alkaa tulee jo ikävässä mielessä. Hedelmäpommin vetäessä tuntui, että kroppa ja etenkään pumppu ei tykkää yhtään basareista ja meni hetki aikaa totutellessa siihen volyymiin. Koko illan tosin vitutti ne älyttömät lavavalot, jotka toivat milloin mieleen jonkun 80-luvun tukka- ja pilluhevibändin, milloin taas reivit. Ei mun mielestä yhtään sopinut millekkään bändille. Se on varmaan kiva, kun on opetellut vääntelee niitä namikoita ja kaikkia hauskoja temppuja, mutta illan luonteeseen ois sopinut hieman taloudellisempi valotykitys. Välillä häikäistyin niin pahasti, että oli pakko kääntää pää lavasta pois ja joskus itse bändiäkään ei edes nähnyt sen valosaasteen läpi.

Enivei, Hedelmäpommin nimen olen kuullut aina silloin tällöin eri yhteyksissä sitten 90-luvun, mutta en koskaan ollut kuullut itse musaa. Tätä haukkui mulle monet jo etukäteen ja nimestä oisin päätellyt, että vetävät jotain poppista. Suomenkielistä heviä se musta oli. Kotona en kuuntelis, mut ei se mun mielestä nyt mikään susipaska ollut. Kyllä se noin livenä meni ihan jees ja niiden vika biisi Sipilä oli ihan oikeasti kova. Destruction-hengessä kun vedetään kitaralla ja sit päälle Suomi-hc-henkistä laulua, niin kyllä se ihan ok on tossa tilaisuudessa ekaks bändiks. Silminnäkijän oisin tosin nähnyt mieluummin, ne kun oli edellisenä päivänä vetänyt TK:n ja Riistettyjen kans Tampereella.

Lapinpolthajat eivät pettäneet. Onhan se nyt yks parhaimmista aktiivisista kotimaisista bändeistä tällä hetkellä. Espooseen-biisiä kovasti toivottiin, mutta joko se sitten tuli alkuvaiheessa settiä niin että missasin sen tai ei ollut setissä lainkaan. Harmi joka tapauksessa. Lappareita arvostan myös kovasti ihan siksi, että niillä on selkeästi panostettu myös sanoituksiin. Ne on fiksuja ja vaikuttavat oikeasti mietityiltä eivätkä ole mitään vanhojen kliseiden toistoa muka ironisesti.

Riistettyjen setin taisin nähdä ihan alusta loppuun. Siitä on kyllä tosin pitkä aika, kun viimeksi olin niiden keikalla. Veikkaan, että Lempäälän Manttalitalolla joskus 2007–2008 talvella, eikä ne tehneet silloin kovinkaan suurta vaikutusta. Tällä kertaa tykkäsin kuitenkin, vaikka arvasin että mitään älytöntä protpuria vanhoja hittejä tuskin on luvassa ja ei ollutkaan. Tämä hevi-Riistetyt on se mikä meillä nyt on eikä se siitä muuksi muutu. Lateri näytti siltä kuin olisi ollut kolmannella kuulla raskaana ja sen Axl Rose -hikinauha tippui välillä sen silmille, mikä toi oman koomisen vibansa, mutta veti se ihan hyvin omasta mielestäni.

Jos olin ollut skeptinen sen suhteen, että kannattiko minun hassata rahojani tähän iltamaan niin viimeistään Terveiden Käsien noustessa lavalle kallistuin siihen, että tosta helvetissä kannatti. Näiltäkin on kyllä tullut nähtyä ainakin yksi aivan poskettoman paska keikka, mut nyt vetivät ihan tosissaan. Välillä Läjä ei ihan pysynyt samassa rytmissä muun bändin kanssa, mutta veti kuitenkin sellaisella lavakarismalla ja fiiliksellä, että se ei edes haitannut. Harvasta hardcorebändistä

tulee Stooges mieleen. Ai miksikö? Kattoo Läjän kuikeloa olemusta lavalla, niin sehän on ilmiselvä Iggy! Ja aattelee nyt vaikka Anno Dominin riffiä.... Encorejakin vetivät. Varmaan paras keikka minkä näiltä olen nähnyt tai ainakin parhaimpia. Pelkästään yksinkin TK ois ollut lipun hinnan arvoinen.

Joo, kivaa oli siis. Suhteellisen hyvin on asiat muistissa, kun tuli oltua melko selvin. Mitään pohjia en vetänyt ja join ehkä kolme tölkkiä bisseä koko iltana. Oli minulla sentään pikkuleka vodkaa mukana, jota aina silloin tällöin piti käydä särpimässä. Nosturin vessat tulivat siis täten melko tutuiksi. Lämmitti mieltä vodkan lisäksi kans nähdä, miten paljon nuoria punkkeja oli paikalla, monia joiden kanssa en ollut aikaisemmin edes paiskannut tassua ja jotka slämmäsivät ihan innoissaan. Jotain crowd surfingin tynkääkin tais olla. Porukkaakin oli paikalla sen verta mukavasti että tunnelma oli tiivis, joskaan ei ahdistava. Toisaalta parvi oli suljettu joten tiivis vaikutelma ehkä siksi.

Kai tällaisilla "isoilla" keikoilla kannattaa käydä myös. Aina muutaman vuoden välein. (Antti Eze Eskelinen)

PS. Yksi nuori punk/crusti-neitonen oli aikamoinen individualisti. Se oli laittanut parfyymia.

NEGATIVE APPROACH, MAAILMANLOPPU, FORESEEN, PERIKATO, DEATH RACE. Ääniwalli, Helsinki 23.10.2015.

Death Race
Touko: Odotan hemmetinmoista tykitystä ja paahtoa. kuten asiaan kuuluu. Eiköhän sitä saada.
Antti: Bändihän tunnettiin aluksi nimellä Heviprojekti, mikä yhden näkemäni keikan perusteella pitää hyvin paikkaansa.
T: Se on ihan totta. Minulla on ollut kunnia bändiä kerran todistaa. Heviähän se on, mutta on täällä sitä muutenkin, että eiköhän se hyvin sovi illan kattaukseen..
Otto: Odotan kiivasta, hellittämätöntä ajoa. Ei muuta.
(Death Race soittaa)
O: Tykkäsin. Tempo pysyi yllättävän samana. En olisi välttämättä huomannut, jos olisivat soittaneet samaa biisiä koko keikan ajan. Ehkä niin kävikin. Eikä se haittaa, koska biisi oli sitten hyvä.
A: Edellisellä keikalla kuulosti vielä enemmän samalta biisiltä. Nyt oli enemmän Dischargea ja vähemmän Motörheadia, jos siihen vertaa.
O: Kitaristi on itse puhunut Sacrilegesta. Ei tuo ihan samoihin sfääreihin yllä, ehkä juuri vaihtelemattomuuden takia, vaikka kiivaasti vedettiin. Rumpalia symppaan, joka biisissä tuli tuplat, mutta varsinkin niistä kesken jääneistä filleistä. Ei ihan ehdi sitä kahdeksaa iskua, jää kuuteen tai neljään iskuun. Ainesta on, ehkä sitä sävelkynän teroitusta vielä ja takaisin treenikämpälle niin kyllä se siitä.
A: Ekasta keikasta on jotain neljä kuukautta vasta, että vielä on varaa kehittyä.
Perikato
O: Ensimmäisen kerran, kun Perikadon näin, oli se sellainen rokkiräjähdys, että vastaavaa en ole Suomessa 2010-luvulla kokenut. Sen jälkeen ei ole ollut niin yllättävää, että he tulevat ja räjäyttävät. Odotan vitun hyvää keikkaa ja en mitään.
A: Pari keikkaa nähneenä en ihan hirveästi tykkää. Perikatoa verrataan aina Kiroukseen, enkä oikein siitäkään tykkää.
O: Vähän sama, en kuuntelisi himassa. Yhden 7":n omistan ja toista en enää ostanut. Voisin sen vaihtaa johonkin levyyn.
A: Vaikka siihen toiseen 7":aan?
O: Vaikka. Täytyy kyllä äimistellä rumpalin totaalista otetta.
A: On siinä kaikin puolin tekemisen meininkiä. Mutta aina kun tuollaisesta vanhakantaisesta hardcorepunkista aletaan puhua koukkuisana, niin olen huomannut, että ei ne mulle koskaan uppoa.
O: Tuossa mennään jo pitkälle ylinopeuden puolelle. Tällainen Räkärodeo-koulukunnan rokkidiggari kaipaisi myös hardcorepunkkiin tarttuvia riffejä ja joskus jopa kertosäkeitä.
A: Ehkä niitä kuullaan tänään.
(Perikato soittaa)
A: Oli melkein 20 minuuttia setti, olisi voinut olla pidempikin.
O: No joo, ei ainakaan mennyt parilla biisillä liian pitkäksi, niin kuin monesti käy.
A: Haastavaa musaa, ei siellä ainakaan millään tarttuvilla kertosäkeillä pelata
O: Kyllä tämä on varmaan äärimmäisintä musaa, mistä itse tykkään. Kun ei mitään äärimetallia tai freejazzia tai noisea tule kuunneltua. Just ja just ymmärtää, että se on hardcorepunkkia. Ehkä odotan että se LP tulee, kuuntelen sitten kerralla kunnolla. Yhdessä biisissäkin tapahtuu niin paljon, että se on naurettavaa, ja sitten kun niitä biisejä on se täyspitkä levy, niin onhan se varmasti tosi täyteen ahdettu.
T: Itsehän ne väittävät, että tekevät perus-hardcorepunkriffejä ja biisejä. Sitten Harri alkaa soittaa rumpuja ja tapahtuu jotain ja tulee se Perikato-efekti. Ihan vitun nerokas bändi.
O: Sen tuntee. Ei sieltä löydä mitään biisinosia, mutta se käy päälle niin kovaa, tuntee sisimmässään.
A: Hyviä biisienosia, mutta jotenkin epäkonventionaalisesti. Ei mitään, että eka intro ja sitten vuorottelee säe ja kertsi.
O: Vielä kun soundi on sellainen hurrikaani, mikä sieltä lavalta tulee, niin ei se anna mahdollisuuksia erittelylle. Se pitää ottaa kokonaisuutena tai ei ottaa ollenkaan.
A: Jos Death Raceen vertaa, niin ihan eri maailmasta. Jos ne soitti yhtä biisiä koko keikan, niin Perikato soitti montaa eri biisiä samaan aikaan.
Maailmanloppu
T: En tiedä, soittavatko ne tänään postpunkkia, goottia vai hardcorepunkkia.
O: Hardcorepunk sopisi illan kuvioon, mutta ehkä ne eivät tee sitä.
A: Siksi juuri pitäisi tulla ne kaikista nössöimmät biisit. Itse en tosin tykkää mistään postpunkista, korkeintaan postimiesten soittamasta punkista. Kuten Uutuus ja Angry Old Man and the Fuck You Youth. Maailmanloppu on kyllä ihan vitun uskomaton livenä ja kyllä iso osa sitä postpunk-kamastakin menee sinne settiin ihan hyvin. Kun ei ole mitään syntikoita eikä mustia huulia.
O: Paino sanalla punk. Illan bändeistä maailmanloppu soittaa Negative Approachin lisäksi eniten sellaisia perinteisiä biisejä. En tiedä, onko esimerkiksi Foreseenillä biisejä vai vaan hirveä kasa riffejä. Maailmanlopulla on tunnistettavia melodioita ja riffejä, ja biisit kulkee eteenpäin kääntymättä mihinkään suuntaan välillä.
(Maailmanloppu soittaa)
A: Ensimmäisen kerran tuli sellainen fiilis, että täällä on ihan liian pitkät tauot bändien välissä, mutta olihan tuo. Vitun hyvää 82:ta ja yksi postpunkimpi biisi sinne väliin.
O: Kuulemma vielä 84:ää eikä 82:ta. Oli jopa kovempi kuin viimeksi, kun näin vuosi sitten.
A: Voisi luulla, että täällä joku pittikin olisi. Nyt oli jopa vähän menoa. Odottaako kaikki vain sitä Negative Approachia.
O: Minun mielestä jostain vuosituhannen vaihteesta Hesan keikat ovat olleet tällaisia.
A: Jos menet katsomaan Maailmanloppua Lepikseen, niin siellä on puoli baaria sitä pittiä.

kuva: Negative Approach - Antti Kivimäki

O: Se on totta, mutta mikä tahansa muu paikka, ei voi odottaa mitään.
A: Mene katsomaan Foreseeniä Oranssille, sielläkin on. Mutta olihan se vitun kova.
O: Oli. Oli ehkä jopa kovempi kuin ikinä.
Jouni: Porukka hehkuttaa Maailmanloppua hyvänä hardcorebändinä, mutta sitä ei muisteta hehkuttaa hyvänä postpunk-bändinä.
A: Sitten taas jotain puoli tuntia odotellaan, että jotain tapahtuu.
O: Joo mutta kyllä se aika siinä menee, kun näkee tuttuja.
A: Olisi voinut ottaa jotkut pelikortit. Autokortit.
O: Uuno olisi ollut kova.
Foreseen
T: Ehkä nähdään se pittikin viimeinkin.
A: Foreseenilla on varmaan härskein meininki Suomessa ikinä, vitusti riffejä ja soitetaan kahta liidiä yhtä aikaa ja laulaja kirkuu jotain siihen päälle. Piloteissa ja aurinkolaseissa, sitä arvostan.
O: Niin kyllä minäkin. En vaan oikein ymmärrä tuollaista metallimusaa, onko se nyt jotain crossoveria? Ei löydä sieltä mitään niin sanottua biisiä. Mutta se on minun ongelmani, ja kyllähän ne sen tekee parhaiten Suomessa.
A: On jopa kansainvälisellä mittarilla kova bändi.
T: Odotan, että Murmi hyödyntää kelluvan tallan mahdollisuutta täydellisesti ja veivaa kampea niin maan perkeleesi soittaessaan sooloja.
(Foreseen soittaa)
O: Nyt on hyvä olo. Puhdistautunut olo. Ei mitään väliä millään biisin osilla tai että ovatko ne oikeita biisejä. Se on hardcorea.
A: Oli sitä riffiä, mutta kyllä ne livenä kuulostaa biiseiltä. Vielä enemmän kuin levyllä.
O: Mutta sillä ei ole väliä.
A: Olihan sitä jo yksi bändi, mikä soitti biisejä.
O: Joo ja seuraavakin soittaa. Eikä näillä muilla edes väliä. En ole pääesiintyjää nähnyt, ja nyt sitten näen senkin.
A: Ellet sitten keksi lähteä.
O: Voisihan senkin tehdä.
A: Kun olet vielä Raumalta saakka tullut.
O: Ei tässä mitään uutta sanottavaa ole, niin kovin on Foreseenia kaikki hehkuttaneet. Kyllä se toimii. Näistä bändeistä vielä paras mahdollinen ennen Negative Approachia.
A: On ainakin erilainen kuin ne. Alkoi yleisössäkin tapahtua mutta ei nyt niin valtavasti.
O: No ei mutta edes vähän. Ehkä se sitten pääesiintyjän aikana yltyy. Ainakin uskon jengin tietävän biisit.
A: Ehkä se Negative Approach on Perikatoon ja Foreseeniin verrattuna aika paljon enemmän singalong-musaa. Mistä sulla lähti Negative Approachin diggailu?
O: Total Recall -kokoelma löytyi todennäköisesti Myyrmäen kirjastosta, niin kuin monet muutkin hyvät levyt. Saattoi olla muualtakin.
A: Itse lainasin Tapiolan kirjastosta lukion alussa.
A: Eihän sitä voi olla diggaamatta, jos ylipäänsä hardcoresta pitää. Käsittääkseni.
A: Niin. Vaikkakin kyllähän sitä löytyy kaiken maailman hardcore-jengiä Stadista, jotka ovat jossain muualla nytkin. Ehkä se Negative Approach on jo ihan nähty.
J: Siinä oli kyllä heti alusta mylly poikineen, jyvien akanoista erottamista joka tasolla.
A: Välillä ei tiennyt, että lähteekö joku oikea mylly, ja oliko jengillä hauskaa vai eikö ollut.
J: Mutta joka tapauksessa pyöri mylly, ja jokaisella keikkui pylly. Aivan selvä kuitti tuli vanhoille jäärille, jotka valittavat, että mitään järkevää ei tapahdu missään ikinä. Tämä oli hyvä keskisormi sinne varmasti kaikkien tuntemaan Facebook-ryhmään, missä ei taatusti ole korkki kiinni tänään.
A: Täällä sen sijaan on jopa yllättävän isosti. Siihen nähden että on perjantai juuri vaihtunut lauantaiksi, on porukka jopa yllättävän selvin päin.
J: Paljon porukkaa vielä kaiken lisäksi.
A: Jonkun verran. Jopa jo Death Racen aikana oli hyvin porukkaa. Odotin, että niitä on katsomassa kymmenen naamaa.
Negative Approach
J: Epäilen, että siinä vedetään koko järkevä katalogi lävitse sekä parit lainabiisit. Odottaisin Tavastian keikan perusteella että Brannon ei lavalla kauheasti hymyile.
A: Yhden keikan nähneenä täytyy sanoa, että on helvetin hyvä. Kuitenkin vähän huvittaa tämmöiset bändit, mitkä kiertää vuodesta toiseen soittamassa samaa settiä. Niitä sitten kuitenkin porukka tulee katsomaan.
(Negative Approach soittaa)
Nakki: Oli se taas hyvä. Jos tulee neljännen kerran Suomeen, niin menen katsomaan.
A: En nyt tiedä, että pidänkö tuosta, että vokaaleista ei saa selvää. Omalla tavallaan se on vitun siistiä.
N: On. Huomaa, että Brannon huutaa kovempaa kuin aikoinaan. Jossain kohtaa petti ääni, ja silloin kuulosti samalta kuin levyllä.
A: Onhan se niin, että jos levyt on tehty 1983, niin vittuako sitä enää kuulostamaan samalta.
N: Eikä kuitenkaan ole menty siihen, että biisit vedettäisi menevämmin tai rokimmin. Enemmän mennään toiseen suuntaan.
A: Vähän kuin Terveet kädet, vedetään alkuperäistä nopeammin ja törkeämmin biisit. Olihan täällä kova meno, vaikka yleisöä ei ollut niin valtavasti.
Joku juippi: Ennen Foreseenin settiä alkoi tulla jonoa. Toisaalta aika maratonilta tämä oli vaihtoineen päivineen.
A: Olisi voinut tiivistää aikatauluja. Toisaalta saivat enemmän kaljaa myydyksi.
N: Femman pieni Heineken. (Antti)

Punk Rock, Mental Health and Recovery: CRAIG LEWIS, DEATH RACE + SICK URGE. Oranssi, Helsinki 1.11.2015.

Kovin olen tullut laiskaksi minnekään lähtemään, jos on aamulla töitä. Sen verran mielenkiintoinen kattaus oli kuitenkin Oranssille haalittu viikonlopun päätteeksi, että oli pakko tsempata paikalle. Puhumassa oli Craig Lewis, mies hienon Upheavel-zinen takana, ja oikein Amerikasta saakka. Tällä kertaa ei kuitenkaan zinehommiin keskitytty, vaan puheenaiheena oli mielenterveys. Craig on julkaissut aiheesta antologian You're Crazy sekä puuhakirjan Better Days. Ensin mainittu on varmastikin saanut nimensä Guns n' Rosesilta, jälkimmäinen puolestaan Craigin kotikulmien Bruisersilta. Omakohtaistakin kokemusta miehellä aiheesta myös on, ilmeisesti tiskin molemmilta puolilta.

Parisenkymmentä minuuttia myöhässä alkoi jutustelu. Alkuun puhe tuntui hyvinkin suunnitellulta. Tuli sellainen olo, että sama tarina käydään joka ilta läpitte. Craig kertoili siinä viime vuoden tapahtumista, mitkä laukaisivat henkisen romahduksen. Naapurissa asui väkivaltainen mulkku, jonka sikailujen seurauksena oli yksi jos toinenkin kovilla, ja se nosti vanhat traumat pintaan. Rankka taustakin hänellä on, jo lapsena ilmeisesti väkisin haettu ties mitä diagnooseja, ja niitä sitten lääkitty jos jotenkin, mistä ei hyvää seurannut.

Ehkä puolessa välissä kupletin juoni sitten muuttui radikaalisti. Perjantaina oli ollut keikka Tampereella, ja sen jälkeen Craig oli kokenut jonkunlaisen romahduksen. Tämän seurauksena oli ilmeisesti Turun keikka jäänyt väliin. Harmi homma, mutta hyvä kuitenkin, että sai itsensä koottua näinkin pikaisesti. Synkkiä ajatuksia kun oli ollut siinä, itsemurhakin käynyt mielessä. Aikamoista, että jo seuraavana päivänä osasi näitä asioita käsitellä yleisön edessä.

Ihan vetävä tyyli oli Craigilla. Huumoriakin oli mukana, ja helposti jutut ymmärsin. Vähän etukäteen arvelutti, että riittääkö oma englannintaito tarinoiden perässä pysymiseen mutta eikö mitä, ihan sujuvasti pysyi mukana. Muisti myös mainita, että Tampereen keikalla ei ollut kivaa, mutta täällä oli. Lapsikin luonnollisesti tietää, että sunnuntainen Hesa voittaa perjantaisen Mansen koska vain. Toki asiaan saattoivat vaikuttaa jotkut ääliöt, jotka Vastavirran keikalla huutelivat typeryyksiä kesken stoorin. Toivottavasti saivat turpaan jossain nakkikiskalla illan päätteeksi.

Leppoisa ja sunnuntainen tunnelma vallitsi Oranssilla. Porukka istui sohvilla ja joi teetä sekä limpparia. Loppuun oli varattu aikaa yleisön kysymyksille. Hyvinkin skeptinen olin, että näinköhän Suomessa kukaan uskaltaa suutaan avata, kun ei edes humalaisia tainnut paikalla olla, mutta kyllähän sieltä nelisen kappaletta kysymyksiä kuultiin. Kysymysten myötä keskustelu siirtyi yleisemmälle tasolle pelkästään Craigin henkilökohtaisista kokemuksista, mikä oli ihan hyvä. Sellaista olisin kaivannut enemmänkin. Nyt tarinointi liikkui ehkä enemmän omakohtaisissa jutuissa kuin mitä olin odottanut. Aika pitkälti liikuttiin myös ihan viime vuosien tapahtumissa, vaikka vanhempiakin aikoja olisi selvästi ollut, mitä muistella.

Parasta koko hommassa oli kuitenkin, kuinka paljon Craig itsestään antoi lavalla. Selvästi näki, että tunteet olivat pinnassa, ja kyyneliä pidäteltiin välillä. Aika hurjaa, että joku pystyy tuolla lailla kertomaan vaikeista, henkilökohtaisista asioistaan tuntemattoman yleisön edessä. En minä vaan uskaltaisi. Mainittiin siellä myös Uutuuden demo sekä kaupassa nähty Uutuus-jukurtti. Turhan vähän oli vaan yleisöä paikalla, olisi tällaisia juttuja ollut hyvä useammankin kuulla. Myös Craigin puolison Sherylin oli tarkoitus pitää lyhyempi puhe, vaan se nyt sitten jäi jostain syystä väliin. Johtuiko venyneestä aloituksesta vai menikö vaan pupu pöksyyn vaativan suomalaisyleisön edessä?

Seuraavana oli sitten Death Race. Ehkä draaman kaaren kannalta olisi ollut parempi, jos puheosuus olisi ollut bändien välissä? Sellaista keskitempoista vanhankuuloista hardcorepunkkia, jossain Dischargen ja Motörheadin välissä, ja naisvokaaleilla. Detarit on jo nykyisellään ihan pätevä bändi,eikä ekasta keikasta ole kuin joku neljä kuukautta. Vielä kun saavat vaihtelevuutta biiseihin, tulee tästä helvetin kova. Jossain kohtaa settilistaa luki GBH. Ei siellä mitään sellaisia kovereita tosin kuultu. Ehkä se olikin vain jonkun biisin sointukulku?

Sick Urge soitti debyyttikeikkansa. Biisejä oli paljon enemmän kuin Death Racella, mutta setti silti helvetisti lyhyempi. Sen siitä saa, kun soittaa ylinopeasti hardcorepunkkia. Tykkäsin tästäkin. Vikassa biisissä toivotettiin natsit helvetin kuuseen, siitä olikin hyvä lähteä kotio valmistautumaan työviikkoon. (Antti)

LAPINPOLTHAJAT, JÄTÄ JÄMÄT, ROLL CAPS + KYMPPITONNI. Brummi, Rauma 20.2.2016.

Viidettä kertaa järjestetty Rähinädisko, tuo Lukon kannattajayhdistyksen Raumam Boikien vuosittainen tukikeikka, koettiin tällä kertaa Kulttuurikuppila Brummissa. Brummi on viime elokuisen avaamisensa jälkeen noussut Rauman selkeäksi ykköskeikkamestaksi kevyen ja keskisarjan artisteille. Klamydiat ja Maija Vilkkumaat esiintyvät sitten jossain muualla. Paikkana se on ehkä vähän liian avara ja siisti punkkikeikalle, ja lavakin on iso ja korkea, mutta silti parannus aiempaan on huomattava. Viimevuotisen kaltaista yleisöryntäystä ei Rähinädiskossa nyt nähty, mutta 150 maksanuttakin on Raumalla aivan kelvollinen määrä.

Kymppitonni Raumalta soitti ensimmäisenä. Bändiä on kiitelty tämänkin lehden sivuilla viihdyttävänä livebändinä, ja nytkin se soitti vakuuttavasti tutut punkrockveisunsa läpi. Tällä kertaa ei yleisössä eikä lavalla koettu erikoisempaa hurmosta, johtuuko sitten siitä, että Kymppitonni soittaa melkein jokaisella Rauman punk-keikalla, vai A-oikeuksien puutteesta baarissa, en minä tiedä. Hyvä keikka silti, ja kyllä sitä tanssahteluakin nähtiin 5–10 lätkäfanaatikon toimesta. Rumpalikin sai toivottavasti hikoiltua krapulansa ulos.

Toisena soittanutta Roll Capsia oli odoteltu mielenkiinnolla. Taisi olla bändin toka keikka, mutta eihän sitä mistään huomannut, kun soittajat ovat tuttuja ties mistä länsirannikon pop/punk-hittiorkestereista, ainakin Last Weekend Mistakesta, (Turun) Heartburnsista ja Maakuntaradiosta. Yleisö tyytyi katselemaan tätä keikkaa tyynesti kunnioittavan välimatkan päästä, mutta päännyökyttelyprosentti oli ainakin eturivissä melkoinen. Joku Dwyers tästä tuli vahvasti mieleen, ja soitto ja laulu oli erittäin varmaotteista, mitä nyt basisti vaikutti pudistelevan epäuskoisesti päätään soittomokille. Tuskin niitä kovin moni bändin ulkopuolella kuitenkaan edes huomasi. Vikana biisinä vedettiin Dicksin Hate The Police ja ihan asiallisesti vedettiinkin. Miksei kukaan soita Dicksiltä coverina mitään muuta biisiä?

Jätä Jämät Tampereelta pisti kitarat soimaan lujalla. Jos kahdella ekalla esiintyjällä soundit jäivät ehkä vähän särmättömiksi (joskin sävykkäiksi) niin nyt ainakin tuutattiin kunnolla. Biisimateriaalista erottuivat omaan korvaan tokan seiskatuumaisen nimibiisi Miss Wörld ja Zero Boys -coveri Amphetamine Addiction. Tällaiseksi nykypäivän Airiston Punk-levyt-bändiksi Jätä Jämät on varsin suoraviivainen, rosoinen ja rivakka. Ehkä sen energisen paahdon kääntöpuolena on parin näkemäni keikan perusteella se, että biisien koukut jäävät hiukan piiloon. Kuitenkin keikka oli hyvin nautittava, ja kyllähän Jätä Jämistä Raumalla tykätään ihan syystä.

Lapinpolthajat oli omalta osaltani se illan odotetuin bändi, ja nyt räjähti meno pitissäkin heti kättelyssä kiivaaksi. Bändi täräytti aika armottoman avausbiisikolmikon Espooseen-VeePee saunoo-Terveisiä Berliinistä, eikä intensiteetti siitä keikan edetessä mihinkään hyytynyt. Setti oli sopivan lyhyt ja ainoa miinus mikä nyt millään tulee mieleen, on se että Polthajien biisit kulkevat miltei kaikki aika lailla samalla temmolla ja kompilla. Joku slovarimpi ja/tai nopeammin tampattu biisi sopisi sinne väliin dynamiikkaa luomaan. Mutta oikeastihan tässä keikassa ei ollut mitään valittamista, tuli vanhempia hittejä kuten Aaltis ja Tervetuloa Suomeen ja uusimman levyn biiseistä kaikki tarttuvimmat. Bändi vaikutti olevan positiivisesti yllättynyt Rauman meiningeistä. Osa soittajista jammaili aamuviiteen asti Brummin yläkerran treenikämpällä, toiset taas lähtivät kohti Pirkanmaata työnsä tehtyään. Olipa siistiä että kävivät. (Otto Salin)

KIRJA-, LEHTI- JA ZINEARVIOT

Craig Lewis – Better Days – A Mental Health Recovery Workbook *(Better Days Recovery Press)*
Better Daysin kirjoittaja Craig Lewis saattaa olla jolle kulle tuttu Upheavel-zinensä myötä. Lehtien taisi aloittaa joskus 1990-luvun puolivälissä, ja hyvinkin kansainvälisesti käsittelee punkmenoa edelleen. Kannattaa tutustua lehteen, jos kohdalle osuu.

Tämä kirja menee nyt kuitenkin aihepiirinsä puolesta ihan muille maille. Craigilla on mielenterveysongelmista kokemusta tiskin molemmilta puolilta, ja sen pohjalta kaveri on nyt laatinut tehtäväkirjan, jonka avulla käsitellä omia pään sisäisiä esteitä. Esipuheen mukaan kirja sai alkunsa vertaistukiryhmästä, jonka toiminnassa Craig oli mukana.

Kirjan rakenne on aika simppeli. Joka aukeamalla on teema, ja vasemmalla puolella lyhyt teksti aiheeseen liittyen. Oikealla puolella sitten kolme kysymystä, joita voi pohtia saadakseen asioita pään sisällä järjestykseen kyseisen homman suhteen. 35 eri aihealuetta käydään läpi, ja näin äkkiseltään uskoisin, että jokainen löytää täältä jonkun asian, minkä kanssa on parantamisen varaa. Pettymyksiä, odotuksia ja mielekkäitä puuhia käsitellään, ja monia muitakin juttuja on mukana.

Kirjan pitäisi muuten ilmestyä suomeksi 2016 *[Ei sitten ilmestynyt kuitenkaan? Toim. huom.]*. Minulla on sellainen käsitys, että tällaisia itsehoito-oppaita ei ihan liian kanssa ole täällä saatavilla, joten toivottavasti toteutuu. Ei sillä, aika simppeliä on teksti että kyllä tämä ihan ymmärrettävää englanniksikin on.

Testimielessä vastailin kirjan kysymyksiin koskien ajankäytön hallintaa. Se kun taitaa olla omassa elämässäni pahiten hakusessa näistä kirjassa esiin nostetuista teemoista. Itse teksti aiheesta jää kovinkin pintapuoliseksi, ei oikein mitään uutta tuonut. Ei sillä nyt kuitenkaan niin väliä, kun aiheeseen liittyviä kysymyksiä pähkäillessä niitä ajatuksia sitten muodostui. Ainakin tämän pohjalta kirjan harjoituksia voisi suositella melkein kaikille. Vaikka sitä aika sinut nykyään olenkin itseni ja pääni kanssa, on vähintään paikallaan kirjata paperille, että mitkä osa-alueet elämässä paranisivat, jos ajankäyttöön saisi jotain tolkkua. betterdaysrecovery@gmail.com. *(Antti)*

Tapani Kinnunen – Julkinen eläin (Robustos)
Aivan loistava homma. Nyt jo käsillä Kinnusen trilogian toinen osa ja menokin suunnilleen edellisen Noustiin kellareista -teoksen kaltaista, mukavasti asosiaalisen elämöinnin puolesta puhumista. Kirjan tarinassa ollaan maantieteellisesti valuttu Itä- ja Keski-Suomen kautta entiseen pääkaupunkiin Turkuun ja herkullisia tuokiokuvia tarjoillaan tälläkin kertaa. Tuntuu jopa siltä, että seikkailut ja kohellukset ovat edellisosaakin tiukempaa tavaraa. Kerrontatyyli on minunkin kaltaiselle pölvästille kerralla uppoavaa ja turhat krumeluurit on poljettu suosiolla maanrakoon. Puheet bukowskimaisuudesta eivät ole perusteettomia, sen verran sanallinen säilä viuhuu eikä nauruntyrskähdyksiltäkään voi välttyä lukiessa. Tähän voisi tunkea kaikkia mahdollisia superlatiiveja, mutta erittäin vahvasti suosittelen ostamaan ja lukemaan tämän kuin myös edellisenkin. Trilogian päätöstä odotan vähintäänkin innolla. Ei kermaperseille! robustos.fi. *(Janza Jäppinen)*

ARKKIVEISU #1 (10 x A5)
Hyökyaallolle tehty yhden tyypin tukizine. Tekstejä Hanhikivestä omakohtaisesta näkemyksestä, survivalismista ja Mustasta Pispalasta sekä oman kuoleman pohdiskelua. Kepoisia teemoja siis. Mukana myös arkkiveisuna Bella Ciao (Hanhikivi edition). Nopsaan luettua hyvää tekstiä yhdistettynä omiin pohdintoihin, osaan arvostaa. *(TT)*

BUENAS BASTARDES (36 x A5)
Katu On Punkissa kädestä käteen myyty uutukainen zinekentällä on helppo kokonaisuus, jonka teksteissä käsiteltiin Tuulispäätä, Dog's Homea (natsit pois Tampereelta – ja kaikkialta muualtakin) sekä veganismia. Tekstit ovat enemmän tunnepuoleen tai humaaniuteen vetoavia kuin tiukkoja faktatykittelyjä, jolla tavalla em. teemoja yleensä käsitellään. Virkistävää vaihtelua siis jatkuvaan paatokseen. Pidin myös kovasti zinessä viljellyistä taidekuvista, jotka riemastuttivat päivääni mitä merkittävimmässä määrin. Hyvä zine alusta loppuun. buenasbastardes@gmail.com. *(TT)*

MAXIMUMROCKNROLL #389, #390 + #391 (128 x US A4)
Kaikkihan nämä paloivat, mutta olihan siellä juttuja mm. sellaisista mielenkiintoisista bändeistä kuin Moth, Vivid Sekt ja Mercenárias, MRR:n historian ensimmäinen kuubalaisen punkbändin haastattelu ja olipa mukana tentattavana myös kotimaamme SA-Int (vastailijana tosin pelkästään Juha, mikä varmisti myös erittäin asianmukaiset vastaukset). Aina, niin myös nyt, mukana myös iso määrä kiinnostavia, yleensä enemmän tai vähemmän punkkia käsitteleviä kolumneja, sivukaupalla levyarvioita, jokunen lukijankirje ja enemmän kuin jokunen mainos. Kuten aina ennenkin olen toistanut, on Maximum Rocknroll äärettömän tärkeä DIY-punk-maailman julkaisu, jota lukemalla pysyy aika hyvin kärryillä siitä mitä maailmanlaajuisessa skenessämme tapahtuu. Ilman MRR:ää olet väistämättä osittain pimennossa, tosin myös säästyt kuukausittaiselta informaatiovyöryltä ja siten myös säästät rahaa, kun jäät tietämättömäksi monista hyvistä uusista yhtyeistä. maximumrocknroll.com. *(AH)*

Tora – Murena albumi #2 -sarjakuva (Muurlan opisto)
Kokoelma opiskelijoiden sarjiksista on varmasti hyvä otos kurssista, monipuolinen sillisalaatti niin kuin kuuluu ollakin. Yllättynyt olin lähinnä japanilaistyyppisen sarjakuvan vähyydestä. Vaikutus kyllä näkyi. Kolmetoista tekijää, mennään sci-fistä koomiseen osastoon vaihtelevalla menestyksellä. Jonkinlainen omaan elämään sijoittuva selviytymisteema tästä löytyy, ehkä pitäisi keskittyä enemmän, että se kaikki tulisi symbolismin takaa ilmi. Kauniisti sanottuna voin sanoa, että paljon löytyy potentiaalia, suunta voi monellakin taipua tästä ihan jonnekin muualle. Mieleen jäi esimerkiksi Emilia Karvosen hyvinkin tähän päivään sopiva "Luola" ja graafisilta ominaisuuksiltaan Linda Salmen "nimetön". Odotellaan, miten sakki kehittyy. Latauskoodina putkahti sarjiksen taustalle Iron Lungin *Typical System* LP, annetaan se olla omassa arvossaan *[Siis Total Controlin LP, mielestäni todella mainio levy. toim. huom.]*. *(Raine)*

TRASHGENDER ELI KIRJE K:LLE (20 x A5)
Tämän zinen kotiin selviytyminen menneen kesän *[2015 toim. huom.]* Puntalasta on pieni ihme. Se löytyi likomärän teltan pohjalta makuualustojen väliin liimaantuneena, mikä pelastus! Violettien kansien sisälle on sarjan kuvia ja kirjeen muotoon koottu zine sukupuolesta ja sukupuolten välisestä olemisesta. Informaatio on koottu hyvin yhteen ja on helppotajuista, jos lukija on vastaanottavainen uudelle informaatiolle. Kuvat on maalattu vaikeista aiheista, mutta sen verran pehmeällä otteella ettei tarvita mitään trigger-warningeja. Itselleni tämä oli kesän zine hankinta. (TT)

LEVYARVIOT

AGASIA – Korpit LP *(Räkälevyt)*
No nyt ollaan jo todella lähellä crustin raskasta ydintä. Piisejä on tavallaan vain kolme, a-puolen *Raadeltu maa* kostuu kahdesta erillisestä osasta. Yhteiskestoa levyllä on täyspitkän verran eli noin 27 minuuttia. Siellä Fall Of Efran, Dead In The Waterin ynnä muiden raskaiden, välillä pitkäänkin hidastelevien moukaroijien joukkoon soljahtaa myös Agasia kuin kala veteen. En livenä jaksaisi niinkään, mutta kotona, jossa ei tule kesken piisien asiaa klubin vessaan tai baaritiskille, asia on toinen. Ihan komeasti soivat piisit, ja kitara soi tyylikkäästi. Heikkona lenkkinä on kuitenkin ehdottomasti laulupuoli, joka tökkii välillä pahastikin. Soundit eivät ole hassummat, joskin alavire saisi iskeä vielä jykevämmin vatsaan, kuten tässä tyylisuunnassa on tapana. Aika komeaa silti. agasia.bandcamp.com. *(AH)*

ASTALONKANTAJAT – ...no vittu äh! C-kasetti
(omakustanne)
Vaikka perinteinen punk ei ole ollut viime vuosina se itselle läheisin juttu, niin Astalonkantajien meininkiä on tullut seurattua keikoilla ja hyvältähän ne ovat kuulostaneet. Kotona odotti Astaloitten kassu ja se tuli laitettua heti aktiiviseen kuunteluun. Mielleyhtymiä mm. Maho Neitsyeen en voi mitenkään välttää, mutta tässä hommassa on tyyliä. Eskelisen tunnistettavan räkäinen ääni hallitsee äänimaailmaa ja huutaa viinanjuonnin vaikutuksia ilmoille. Ei voi ehkä poliittiseksi punkiksi suoraan sanoa, mutta henkilökohtainenkin on poliittista. Musiikki rullaa varmalla otteella eteenpäin ja biisit on hyviä. Kasetin lopulla *Viimeinen pullo* on taattua hitti materiaalia. Rohkeana valintana kasetilla on myös Aurinkokerho-coveri, joka on melkein alkuperäistä parempi. *(TT)*

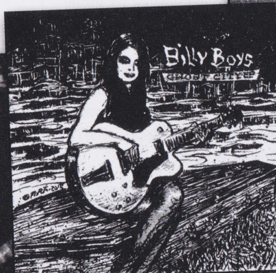
ATOM MOUTH GIMLIES – At el Jumo 7" *(Jumatsuga)*
Olen nyt kaksi kertaa todistanut yhtyeen livenä ja todennut myös, että nämä äänitteet kuulostavat huomattavasti siistimmiltä kuin liveshow. Toisaalta yleisessä nykymusiikin paskamittakaavassa tämä on kaikkea muuta kuin siistiä. Tämähän on siis punkkia, mutta ei sitä mitä tavallisesti odottaisi. Aika paljon saan visioita esimerkiksi Pussy Galoresta varsinkin kakkospuolen rytmikkäämmästä meiningistä. Tätähän perhana joutuu kuuntelemaan repeatillä. *(Raine)*

BILLY BOYS – Ghost City 7" EP *(Joteski Groteskii)*
Huumaava Billy Boys ja mekaanisesti potkiva rumpu. Rokkapillyä etäisesti muistuttava musiikki jyllää sopivan omaleimaisesti nakuttaen. Tästä löytynee viikon hittibiisi lauantai-illan kemuihin, tai oikestaan neljä. *Ghost City Rollin* kirkkomainen urku pyörii halvan kompin ympärillä kuin kärpänen makeassa nesteessä. Päälle sataa särötettyä lasia, josta ei varmasti kannata ottaa kiinni, vaarallisen tuntuinen meininki. Läjä is the man. *(Raine)*

CRIMSON SCARLET – Collection: 2011–2014 LP
(Symphony Of Destruction)
Tässäpä koottuna yhteen Crimson Scarletin tähänastinen julkaistu tuotanto, jota ei hirveästi ole kertynyt: kaksi 7-tuumaista ja yksi kasettijulkaisu. Kaikkiaan vain yhdeksän piisiä, mutta ne yhdeksän piisiä ovat mallikasta, melodista, naislauluista postpunkkia. Crimson Scarlet on vähän kuin Arctic Flowersin popimpi sukulainen. Bändin kuningaspiisi on 2013 singlenä julkaistu, suorastaan postpunk-sinfoninen *The Window*, mutta laatu on läsnä kaikessa muussakin, mitä tämä bändi on tehnyt. Jopa Joy Division -cover *Interzone* sujuu. symphonyofdestruction.org. *(AH)*

CRUTCHES – FörlOrAD LP *(Not Enough/Distro-Y/Phobia/Rawmantic Disasters/Up The Punx/Distro Rakkos)*
Upea on kansitaide jälleen kerran Crutchesilla (by Stiv/Visions Of War) eikä musiikkikaan ole päässyt löystymään. Kiukkuista crustia/d-beatia/hardcorea sillä nykyään niin monen pelkäämällä poliittisella sanomalla. Fasismia, rasismia, nationalismia ja kapitalismia vastaan seistään, mikä on mielestäni ihan punkin perusarvoihin kuuluva asia, ja niin myös Crutchesin mielestä. Bändi on tosissaan. Nyt ei leikitä, ei musiikillisesti eikä sanoitusten osalta. Vaikka lyriikat ovatkin lyhyitä, ne ovat myös mietittyjä ja niiden takana seistään. Ja musiikki, se on kunnon mankelia, ei mitään metallin kanssa pelleilyä, vaan etu- ja takasuoraa jämäköin lyönnein tarjoilevaa hardcorea. Raivoa. notenough.se. *(AH)*

DVA MINUTA MRŽNJE – 7" EP *(No Plan)*
Nämä jugoslavialaisen Dva Minuta Mržnjen (suomeksi Kahden Minuutin Viha, mikä viittaa tietenkin Orwellin 1984-kirjaan) ensimmäiset äänitykset tammikuulta 1984 eivät milloinkaan päätyneet vinyylille. Lukuisilla kokoelmakaseteilla bändi sen sijaan oli mukana ja saavuttikin kotimaansa punkpiireissä aika hulppean suosion. Hardcoren sijaan Dva Minuta Mržnje soitti rauhallisempaa, melodisempaa oi-/streetpunkkia. Blitz-vaikutteet ovat harvoin pahasta, eivät tälläkään kertaa. Heh, piti ihan hetken miettiä, onko *Maske* Blitzin *Time Bomb* vai ei. Tämä on kyllä ehdottomasti englantilaisen oin sijaan nimenomaan ranskalaisen oin kuuloista, semmoista hieman pehmeämpää ja kiireettömämpää. Vähemmän vihaista. Ei silti ollenkaan hassumpaa. noplanrecords.blogspot.fi. *(AH)*

DVA MINUTA MRŽNJE – Došao Je Kraj 7" EP *(No Plan)*
Dva Minuta Mržnjen toinen demo äänitettiin loppuvuodesta 1984 ja tuli yli kymmenen vuotta myöhemmin, 1995, jopa julkaistuksi vinyylimuodossa, tosin vain 100 kappaleen painoksena. Hintahaitari on tuon takia pyörinyt jokusessa sadassa eurossa. Nyt uusintapainoksen ansiosta nämäkin piisit ovat saatavissa työväenluokkaiseen hintaan. Kyllä tämä huomattavasti parempi on kuin ensimmäinen demo, piisitkin pirteämmän kuuloisia. Aika hidasvauhtista oi-punk-lönköttelyähän tämä on, mutta emmehän me punkkarit kai sentään ihan aina pysty talla pohjassa kulkevaa hc:tä kuuntelemaan, välillä on otettava vähän rauhallisemmin. Pojat laulavat mm. Baader-Meinhofista ja sehän aina piristää. noplanrecords.blogspot.fi. *(AH)*

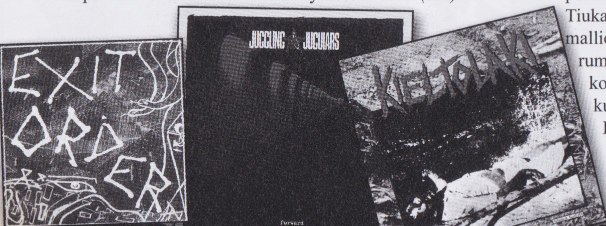
EXIT ORDER – 7" EP *(Side Two)*
No niin, tämäkin levy meni tulipalossa. Perkele. Onneksi sentään bandcampista (exitorder.bandcamp.com) voi edelleen kuunnella tätä ja vuodatella kaipauksen kyyneleitä. Uudelleenhankintalistalle tämä meni saman tien, sillä kyseessä on hyvin pirtsakkaa hardcorepunkkia, kimakkaäänisellä naislaululla. Vähän kuin suoraviivaisempi ja nopeampi versio Naked Aggressionista, jonkinlaisella pienellä UK82-viballa. Ei ole (*Order*-piisiä lukuunottamatta) hevivaikutteitakaan, ruojan kiitos. Diggaan suuresti ja odottelen tämän bostonilaispoppoon seuraavia julkaisuja. sidetwo.storenvy.com. *(AH)*

FATUM – Life Dungeons LP *(Insane Society/Crust Or Die/ Metal Punk Overkill/ Tunes From The Dumpster/Into The Abyss/Neanderthal-Stench/Headnoise/Distro-Y/No Sanctuary)*
Metallista crustia Venäjänmaalta. Crustia isolla C:llä. Jos esimerkiksi Axegrinder, Hellbastard ynnä muut vastaavat brittiläisen crust-soundin veivaajat ovat sitä mitä korvasi kaipaavat, tsekkaa myös tämä Fatumin järjestyksessä toinen albumi. Saat korvan täydeltä metalliriffejä ja charged by punk/ poisoned by metal -asennetta. Genren syventävät opinnot ovat selvästi tällä ryhmällä jo kauan sitten hyvillä arvosanoilla suoritetut eikä komeasta keltti-/viikinkivaikutteisesta kansitaiteesta puutu miekkoja ja irtopäitä. Itselleni Fatum on valitettavasti musiikillisesti liian puhdasta metallia, mutta tunnen monta metalliallergiatonta ihmistä, jotka olisivat lääpällään Fatumin edessä. distroyrecords.com. *(AH)*

FEAR OF THE FUTURE – LP *(Nausea + 21 muuta lafkaa)*
Brasilialaisen Fear Of The Futuren LP:n alkupuoli kuulostaa ihan ok:lta, ja parissa piisissä olen kuulevinani jopa yllättäviä norjalaisen hc:n vaikutteita. Jossakin vaiheessa levy kuitenkin alkaa joka kuuntelukerralla kuulostamaan tylsältä tai vähintäänkin pelkän taustamusiikin tasolle jääväksi, vaikka hyviäkin piisejä löytyy (lempipiisini on *Decapitate*, punkslovari joka houkuttelee taatusti jokaista punk-ihmistä pistämään tanssiksi). Vika ei itse asiassa ole niinkään piiseissä, vaan mm. kehnossa laulajassa, voimattomissa soundeissa ja paikoin turhan laahaavassa soitossa. Levyä dominoiva väsähtänyt tunkkaisuus olisi helposti pyyhittävissä pois jo nopeutta ja raivoa lisäämällä. Kaikista moitteista huolimatta levy ei kuitenkaan ole niin huono, ettei sitä pystyisi vaivatta kuuntelemaan esimerkiksi lautapelin pelaamisen taustamusiikkina. Mielestäni kuitenkin punkin on parhaimmillaan oltava musiikkia, jonka soidessa ei yksinkertaisesti pysty keskittymään Carcassonnen siirtoihin, koska musiikin energia vie mielen mukanaan. Tässä se ei vie. fearofthefuture.bandcamp.com. *(AH)*

JUGGLING JUGULARS – Forward 12" EP *(Stonehenge)*
Levyn aloittava *Isän rakkaus* on pitkästä aikaa suomenkielinen piisi Juggling Jugularsilta. Ja siinä missä *Muuttolinnut* oli lainapiisi ja *Natseja vastaan* tai *Suolia ja ulosteita* pelkkiä lyhyitä rysäyksiä, on *Isän rakkaus* ihan oikea Jugulars-piisi, vähän jopa uuden tyyppinen sellainen. Se on myös melkoinen hittipiisi, vaikka siinä ei olekaan bändille tyypillistä iskevää kertosäettä. Olisiko ollut jopa hyvä hetki tehdä vaihteeksi kokonaan suomenkielinen EP? Vielä isompi hittipiisi on jo vuodelta 2006 saakka periytyvä *Survive*, jonka komeassa kertosäkeessä kiteytyy se, mikä on Juggling Jugularsin punkfilosofia (ja joka on itse asiassa myös koko anarkopunkin/DIY-punkin syvintä ydintä): "I choose liberty, I choose equality, I choose humanity and I will fucking survive!". Kun tähän liittää vielä levyn intron: "Religions, traditions - here's the line: keep your filth away from human rights!", ollaan jo hyvin perillä siitä missä tämä yhtye seisoo. Jälleen kerran tyylitajuisesti sovitetut (jos tätä sanaa voi käyttää punkista) piisit, hienot melodiat ja – tosiaan – tuo sanoma, filosofia. punkin positiivinen, mutta taisteluhenkinen idealistisuus. Se on niin paljon sytyttävämpää kuin jokin punkissa liian yleinen, eteenpäin viemätön, nihilismiin ja apatiaan johtava "the world is doomed and we're all gonna die" -lyrikointi. Melodista, anarkopunk-henkistä, ja laulussa kuuluu jälleen paikoin myös Poly Styrene. Juggling Jugulars ei suostu sen enempää luovuttamaan kuin huononemaankaan vuosien kertymisestä huolimatta. stonehengerecords.com. *(AH)*

KIELTOLAKI – Vapauden illuusio LP *(Feral Ward)*
Vihdoin uutta materiaalia Kieltolailta (tai uutta ja uutta, onhan tämä äänitetty jo loppuvuodesta 2013). Kansi mukailee Laman LP:n kansitaidetta (mielestäni tällaisia mukaelmia on tehty jo kyllä liikaakin ja tämä LP on semmoista klassikkotasoa, että olisi ansainnut ihan oman kansitaiteensa) ja musiikki ponnistaa vahvasti Riistettyjen huippuaikojen 82-hc:stä. Tiukasti soitettua, tasaisen tappavaa hösseliä, ja joka piisi kuin malliesimerkki siitä miten tällaista musiikkia tehdään. Huuto, rummut, basso, kitara, riffit, piisit, kaikki äärimmäisen hyvin kohdillaan. Jos Suomessa ilmestyy näin kovia 12-tuumaisia kuin tämä (ja mm. saman vuonna tulleet Kohti Tuhoa ja Lapinpolthajat -12-tuumaiset), elää suomalainen hc/punk todella hyviä aikoja. *(AH)*

KOHTI TUHOA – Rutiinin orja 12" *(Svart)*
Tältä odotti jotakin kovaa ja sitä sai. Meluisaa, kaoottista, täyttä laukkaa rymistävää metallipunkkihardcorea, distortiot täpöillä ja Helenan mieletön, hysteerisissä korkeuksissa käyvä huuto pinnalla. *Hear Nothing See Nothing Say Nothing* kohtaa *Defeat Of Civilizationin* ja moikkaa ohimennen *Behind The Realms Of Madnessia*. Kuulee, että tässä on vedetty täysillä eikä ole ojaan ajamista ruvettu pelkäämään. 10 piisiä, kummallakin puolella tasapainottamassa yksi hitaampi. Levyn loputtua ei mieleen jää tarttuvia melodioita, koska niitä ei ole, sen sijaan on antoisa hyökkäyksen kohteeksi joutumisen tunne. Sanoituksissa maalataan erittäin ajankohtainen kuva maailmasta, ja etenkin lopetuspiisi *Noitavainoa* osuu ytimeen nyt, kun Suomi näyttää olevan kovaa vauhtia vaipumassa äärioikeistolaiseen henkiseen pimeyteen. Oivallinen soundtrack tälle ajalle ja yksi vuoden 2015 kovimmista 12-tuumaisista. svartrecords.com. *(AH)*

KOVAA RASVAA – Pimeä laskeutuu 7" EP *(Svart)*
Kiivasta ja niin nopeatahtista hc:tä, että piti tarkistaa soundcloudista ensimmäinen piisi vertailun vuoksi, ettei vaan levysoittimeni pyöritä levyä liian isolla pyörimisnopeudella. Kuulostaa (etenkin *Tosipimeä-* ja *Erään projektin päätös* -piiseissä) jopa niin nopealta, että heräsi epäilys studiossa tehdyistä ns. appendixeista. Minulle tosin vakuutettiin, ettei ole moisia vilunkeja ole ehditty tehdä, kun oli niin kiire soittaa. Musiikillisesti mieltä piristävää, sanoituksellisesti synkkine maailmankuvineen kaukana hilpeästä. Suosittelen oheislukemistoksi vaikka Uuno Kailaan runoja. Maan kovimpia bändejä, mikä on paljon sanottu, kun ottaa huomioon, mikä määrä koviä bändejä Suomessa nykyään on. svartrecords.com. *(AH)*

KUMIKRISTUS – 1985–1986 LP *(Hätäapu)*
Kumikristuksesta tulee mieleeni aina Pietarsaaren punkfestarit, joissa automme viereen oli parkkeerattu pakettiautollinen turkulaisia punkkeja. "Soittakaa Kumikristusta!" oli sen päivän eniten kuultu lause. Eipä ole tullut aikoihin kuunneltua tuota bändin 1985 ilmestynyttä EP:tä, jonka piisit aloittavat tämän kokoelman. Kuulostaa paremmalta kuin muistin. Johtuu ehkä osin masteroinnistakin, että piisit tuntuvat kulkevan niin hyvin. Perässä tulevat saman vuoden kolme demopiisiä ovat nekin hyvää kamaa. Piisien nimet (*Sotasiat*, *Alistettu*, *Uskonto*) kiteyttävät hyvin 80-luvun suomalaisten hc-piisien johtoteemat, vain poliisi jää puuttumaan. B-puolella oleva vuoden 1986 demo (*Turku haisee* -sessio) on hitusen melodisempaa ja soundeiltaan huojuvampaa. Soittotaito on kehittynyt, kitarasooloja on ilmestynyt mukaan ja bassokuviot ovat yllättävänkin koukeroiset, laulu kuitenkin on pysynyt örähtelevänä. Lopussa on vielä ULO-zinen *Ihminen on ihmiselle susi, eläimelle?* -kokoelmakasetilla olleet neljä piisiä. Äänentaso on kasettiluokkaa, mutta meno on reippaampaa kuin *Turku haisee* -äänityksissä, joista pidän tässä vähiten. Oikeastaan tämän kokoelman parasta Kumikristusta. Harvemmin muistettua suomalaisen hc-punkin historiaa tässä Omatkin muistikuvani bändistä olivat jo ehtineet haaleta, Kumikristus oli parempi kuin muistinkaan. hataapu.com. *(AH)*

KUOLLEET KUKAT – 1985/86 LP + 1984 7" *(Fight)*
VIHDOIN vinyylillä nämä suomalaisen anarkopohjaisen postpunkin helmet, Kuolleiden Kukkien demot vuosilta 1985 ja 1986. Kummatkin on julkaistu aiemmin 2003 ilmestyneellä *Antologia*-CD:llä ja neljä 1985-demon piisiä *Vallankumous* EP:llä vuonna 1993. Nyt kummatkin demot samalla LP:llä, kuten oikein onkin.

Jo Kaaoksen *Totaalinen Kaaos* LP:llä oli mukana myös postpunk-piisejä ja näissä Kuolleiden Kukkien demoissa mentiin lopullisesti ja taidokkaasti ko. musiikkityylin syövereihin, pitäen samalla kiinni vahvoista anarkopunkin vaikutteista. Jakke Hallikaisen tunnistettava, omaleimainen äänenkäyttö sekä tyylitietoinen soittajaporukka, lopputuloksena selvää suomalaisen postpunkin klassikkomateriaalia. Vaikka kuuleekin, että ne Theatre Of Hatet ynnä muut on kuunneltu, eivät vaikutteet lyö missään kohdin häiritsevästi läpi. Saksofoni, joka ei kuulu suosikkisoittimiini, tuo osaan piiseistä onnistuneesti lisätyylikkyyttä. Bonuksena mukana 7-tuumainen, jossa ovat vuoden 1984 vielä oikeaa suuntaa etsivät demoäänitykset. *(AH)*

KUUDES SILMÄ – Kuolemaa 7" EP *(Combat Rock Industry)*
Nimipiisin sanoitus on vähän liiankin ajankohtainen, kun ei tässä täynnä konflikteja olevassa maailmassa osaa enää pitää palavia taloja ja taivaalta satavia pommeja pelkästään Discharge-sanoitusten pakkopullana. Synkkiä sanoituksia, synkkää musiikkia, synkkänä aikana. Hieno kertosäe ja pinnalla olevat, hienosti soivat koskettimet. B-puolella lisää synkkyyttä *Maailmaa vastaan* -piisissä ja yllätyksenä vähintäänkin mukiinmenevä cover Dead Moonin *Not The Only Onesta*. A-puoli kohoaa kuitenkin tässä korkeimmalle. Tyylikästä ilottomuutta alusta loppuun, siitä me nautimme. combatrockindustry.com. *(AH)*

LODGE – Orphaned Chants c-kasetti *(Tapes, she said)*
Kasetti on paketoitu kirjaa muistuttavaan pakettiin, jonka sisältä löytyy biisilista ja paperiin upotettu kasetti. Kassu tuli ostettua pelkästään esteettisen antinsa vuoksi, muttei musiikillisesti pettänyt ollenkaan. Monipuolista musiikkia, temmon vaihtelua, agitoitunutta huutoa ja mystistä lyriikkaa. Siinäpä vasta paketti. Portolainen bändi päästelee menemään niin hidastellen, kuin raivoisasti paahtaenkin omaa materiaaliansa ilmoille ja parilla ekalla kuuntelukerralla oli vaikea saada kunnollista otetta materiaalista, mutta kun kassu aukeni, niin sieltä löytyi suunnaton helmi sikojen joukosta. *(TT)*

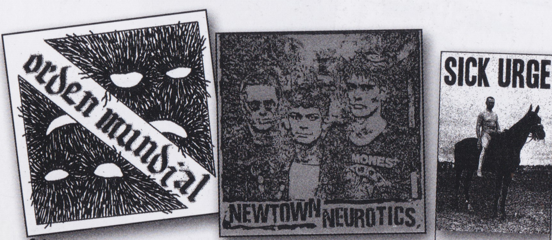
LOPUN AJAT – c-kasetti *(omakustanne)*
Tuoreehkon tamperelaisen bändin ensimmäinen julkaisu kuulostaa hyvältä vanhan koulukunnan hardcorepunkilta. Jostakin syystä mieleen tuli aluksi vanha Sekaannus. Tämähän on hiton hyvä. Miksen ole koskaan aiemmin kuullut tai nähnyt tätä bändiä? Jos olisi rahaa, tarjoutuisin heti julkaisemaan näiltä seiskan. Lopun Ajat ei ole mikään Suomen raivokkain, nopein tai tiukin hc-bändi, mutta jokin tässä toimii. Terhakat riffit tehostavat suht monotonista, mutta miellyttävän sävyistä ja kohdilleen osuvaa punk-huutoa ja yhdistelmä loksahtaa kohdilleen. Kuuntelin tämän heti ensimmäisellä kuuntelukerralla kymmenen kertaa putkeen. lopunajat.bandcamp.com. *(AH)*

LÖRSSON – Feeling Good 7" *(Gafoni)*
Tempaisin tuon levyn nimen kannesta koska en muutakaan keksinyt. Ehkä Lörsson on tarkoittanutkin, että tässä kohtaa kuuluu improvisoida. Mutta koska kannet kuitenkin haiskahtivat käsin tehdyiltä, saattaapi jonkun muun samainen levy olla ihan jonkun toisen niminen. Montako näitä sitten on väsäilty? Onko Hra väsähtänyt kymmenennen jälkeen, jonka nimeksi sitten tuli seiskan otsikon mukaan *Otin vain muutaman pohjiksi*. Toisaalta tätä hyvinkin myöhästynyttä *[Ei mitään itse lehden myöhästymisen määrän rinnalla. toim huom.]*, mutta laadukasta arviota tehdessäni Lörsson on juuri soittanut keikan Tampereen Vastavirralla, ihan oikeasti. Olikohan lavalla suurennos postikortista Kreikan saaristosta ja taustalta tuli kasetilta Matti Nykästä. Tämä ei ollut kysymys. Tämä sama arvio korvaa arvion myös siitä toisesta seiskasta, mitä en enää löytänyt. Vai tuliko sellainen? Vain Ken tietää. Löysin tarkoituksen musiikista. *(Raine)*

MOPO MOGO – Moi Je M'en Fous Ich Bin Allein 7" *(Cameleon)*
Mopo Mogo oli ranskalainen yhden miehen (Didier Ruyer) bändi, joka julkaisi tämän yhden 7-tuumaisen 1983. Pelkän kitaran ja rumpukoneen avulla kyseinen tyyppi onnistui tekaisemaan yhden kovimmista 1980-luvun Ranskapunkseiskoista. A-puolen *Pouvoir* on klassikko. Rumpukone paukuttaa tasaisen tappavaa hardcorepunk-vauhtia, itse piisi on yksinkertainen ja pelkistetty, mutta sellaisenaan täydellinen: tappava kitarariffi ja soundi. B-puolen *Fuck-Off* on samaa kaavaa vähän rauhallisemmin toistava. Jotakin tämän singlen arvostuksesta kertoo, että viimeksi tarkistaessani sen alkuperäistä painosta kaupattiin 460 euron hinnalla. Onneksi siis uusintapainos. Mutta vitsoja julkaisijalle: etukannen kuvassa esiintyjästä lemmikkirottansa olkapäällään ovat sävyt täysin päin persettä: kuva on niin musta, että kasvonpiirteet tuskin erottuvat. Surullista välinpitämättömyyttä. Pystyn kuvittelemaan, että kansien tultua painosta on virhe huomattu, mutta siitä ei vain ole piitattu paskaakaan. "Mitä välii, kyllä ne kaupaksi menee." No niin menivät, minäkin ostin, silti vituttaa. *(AH)*

ORDEN MUNDIAL – El Nuevo Sonido Balear 7" EP *(La Vida Es Un Mus)*
Orden Mundialin *Obediencia Debida* oli ehdottomasti vuoden 2014 kovimpia hc-levyjä ja samaa laatulinjaa jatkaa tämä EP. Kitarasärö on raastava, samoin kuin vokalistin huuto. Kaksi nopeaa, hampaat irvessä vedettyä revitystä ja yksi hitaampi, mutta yhtä riipivä *My War* -suuntainen piisi. Aivan helvetin kovaa PUNKKIA. Jostakin syystä Orden Mundial ei ollut viime vuoden Puntalassa ihan niin kova kuin odotin tai kuin se oli edellisen kerran nähdessäni, mutta ehkä se johtui siitä että olin siinä vaiheessa edelleen Los Crudosin näkemisen jälkilumoissa? Kyllähän tämä 7-tuumainenkin osoittaa, että Orden Mundialin rinnalla sangen moni muu hc-/punk-yhtye jää säälittävän läpsyttelijän asemaan. lavidaesunmus.com. *(AH)*

NEWTOWN NEUROTICS – Licensing Hours 7" *(Mad Butcher Classics)*
Licensing Hours oli Newtown Neuroticsin neljäs 7-tuumainen, tullen ulos vuotta ennen yhtyeen loistavaa *Beggars Can Be Choosers* LP:tä. Kaikki Newtown Neuroticsin uran 18 ensimmäistä piisiä (eli neljä ensimmäistä seiskaa ja LP) ovat täysien pisteiden piisejä. *Licensing Hours* ja *No Sanctuary* siis myös, joskaan ne eivät ihan vedä vertoja edellisten singlejen, *When The Oil Runs Outin* ja *Kick Out The Toriesin*, punk-hitteydelle. Myöskään sanoitukset eivät ole tällä kertaa mitään suuria poliittisia teemoja käsitteleviä, vaan nyt protestoidaan pubissa istujan näkökulmasta Englannin pubien anniskeluaikoja ja teini-ikäisen kannalta vanhempien määräysvallan alla oloa. No, isoja teemoja asianosaisille toki. Ja siis piiseinä upeaa melodista punkkia, mitäpä muutakaan. madbutcher.de. *(AH)*

NO – Treating People Like They Don't Exist 12" *(La Vida Es Un Mus)*
Armotonta, kiihkeää, päällekäyvää ja aggressiivista hardcorea. Silti piisit eivät ole saman sahausta, vaan täynnä äkkivääriä käännöksiä. Kuulija joutuu oikeasti vähän tekemään työtä kuullakseen, miten ne riffit menevätkään, ja pysyäkseen niiden perässä. Tällainen sopiva kaoottisuus totisesti on omiaan pitämään mielenkiinnon yllä. Olisin valmis heittämään No'n ykkösesimerkiksi siitä, miten loistavaa hardcorea Isossa-Britanniassa juuri nyt tehdään, kun siellä ei enää yritetä orjallisesti kuulostaa UK-soundiselta. Tämä oli yksi vuoden 2015 parhaista hardcore-12-tuumaisista. lavidaesunmus.com. *(AH)*

NOFU – Mito ciclicità LP *(Lanterna Pirata/Get Better!/ Messaggi/Assurd/FCE/56Fili&Co./Nuts Tape/Senza Sonno/ Subzine/Rauha Turva/Tief In Marcellos Schuld)*
Selkeästi sieltä Negazionesta pohjimmiltaan ponnistavaa, mutta yhtä lailla myös uudempia vaikutteita (Contrasto, D.D.I., Kina jne.) hyödyntävää, tiukasti soitettua Italia-hc:tä. Kaikki 12 piisiä on laitettu a-puolelle. niin ei tarvitse levyä käännellä – ellei halua välillä katsella b-puolen täyttävää komeaa pääkallon kuvaa. Kitaraa soitetaan sillä 80-luvun melkein-crossover-tyylillä, jota harvemmin ainakaan minun korviini nykyään kantautuu, mutta luultavasti Negazionen jättämän perinnön ansiosta Italiasta löytyy edelleen enemmänkin tätä koulukuntaa. NOFU tekee tämän homman äärimmäisen hyvin, ja vaikka ensikuulemalla tämä levy tuntui vain ihan ok:lta, on se alkanut kuulostaa koko ajan paremmalta. Terhakkaa meininkiä. Lo spirito continua! nofuhc.bandcamp.com. *(AH)*

SANG – Món Oblidat 7" EP *(La Vida Es Un Mus)*
Espanjalais-italialainen Sang kolahti oikein kunnolla. Siellä Barcelonan ja Una Béstia Incontrolablen suunnalla liikutaan musiikillisesti. Siis ilkeää, raakaa hardcorepunkkia hyvällä määrällä feedbackia ja säröä, eikä pelkästään nopeaan tempoon luottaen. Vihaista musiikkia, ja kakun kirsikkana vielä myrkyllisen kuuloinen naisvokalisti. Kaiken kaikkiaan aivan helvetin loistavaa kamaa, noin 500 kertaa kovempi kuin se 80-luvun klassikkobändin comebacklevy, johon käytit viikkorahasi ja joko valehtelit itsellesi että nyt on kova meno tai sitten jäit ihmettelemään, miksi hardcore ei enää kuulostakaan hyvältä. Kyllä se kuulostaa, kun kuuntelee oikeita bändejä. Tämä oli muuten yksi vuoden 2015 kymmenen parhaan levyn listallani olleista julkaisuista. *(AH)*

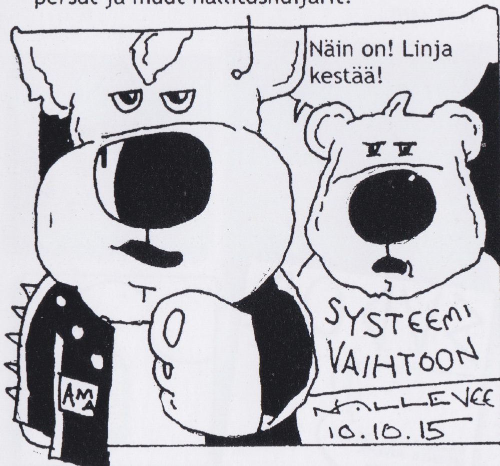
SICK URGE – Final Task c-kasetti *(omakustanne)*
Keväällä 2015 perustetun helsinkiläisen trion ensimmäinen demo on – aivan kuten bändi itsekin ilmoittaa – vanhan jenkki-hc:n ja power violencen innoittamaa hardcorepunkkia. En ole koskaan pitänyt power violencestä (enkä niin hirmuisesti blast beatistakaan), joten niiltä osin joudun irvistelemään, mutta muutoin asiameininkiä niin musiikillisesti kuin sanoituksellisesti. Todella vihaista menoa – mikä pelastaa paljon silloinkin, kun piisit ovat aika samankaltaisia. sickurge. bandcamp.com. *(AH)*

SPAWN FROM DECEIT – New Thrones 7" EP *(omakustanne)*
Grindiä, sludgea, crustia, hardcorea, niitä kaikkia yhteen puristettuna. Ei kaikin osin ihan meikäläisen musiikkia, mutta toteutus on niin äärimmäisen ärjy ja ankara, että Spawn From Deceit solahtaa metallisuudestaan ja ajoittaisesta tuplabasaristaan huolimatta terässiiviläni läpi metallisuojaverkon säikeet rikkoen. Kuvittelen mielessäni tämän olevan His Hero Is Gonen ja Guyana Punch Linen metallisempi projektibändi. Ei heikkohermoisille eikä Bar Herwoodin lavalle. Sanoituksetkin täyttä asiaa. spawnfromdeceit1.bandcamp.com. *(AH)*

SPERMA – Züri Punx 7" *(Static Age)*
Vanhaa sveitsiläistä punkkia vuodelta 1979 uusintana. Sperma oli Zürichin tunnetuimpia punkbändejä ja singlen nimipiisissä lauletaankin "kovista Züri-punkeista", heh. Musiikki ei tosin todellakaan millään lailla kovaa ole, vaan hyvin kevyttä renkutusta. Sympaattisen kuuloista sellaista tosin, vaikka välillä joutuukin miettimään, että onkos tämä nyt todellakin punkkia. B-puolella ovat tässä uusintapainoksessa sekä ensimmäisen painoksen *Bombs* että myöhemmän painoksen *Sinnlos*, joka on oikeastaan levyn paras piisi. Ei mikään pakkohankinta, mutta fanaatikot, jotka haluavat kuulla kaiken maailmassa tehdyn punkin, vaikka siihen ei oikeasti riitä edes kymmenen ihmisikää, lisännevät tämänkin ostoskoriinsa. Minäkin lisäsin. staticshockmusic.com. *(AH)*

split: **BURNT CROSS / A.U.K. – The Earth Dies Screaming 2-LP** *(7 eri kustantajaa)*
Ennakko-odotukset eivät olleet järin häävinlaiset tämän kimppalevyn suhteen. Toki **Burnt Crossin** tiesin entuudestaan ja olen todennut varteenotettavaksi porukaksi. Oman LP:n osion biisit koostuvat kolmannen, neljännen ja viidennen 7" EP:n biiseistä, enkä nokkaa koputtele liioin. Tanakkaa ja rankkaa poliittista hc-punkkia, eikä sanottava lopu kesken. En voi mitään sille mielleyhtymälle, että tämä muistuttaa tosi paljon Conflictia. Ja kehuhan se on, ilman muuta.

A.U.K.-kollektiivi ei sanonut juuta eikä jaata, mutta eräs tämän julkaisun kustantajista valisti sen verran, että orkesteri sisältää Alternativen sällejä ja linja ei ole lipsunut yhtään. Mielenkiinto heräsi ja heräsi todellakin totaalisesti, kun laitoin osuutensa soimaan. Musiikillisia vertauksia on turha tehdä esim. *In Nomine Patri* EP:n aikoihin, sillä musiikillisesti tää on viiskytä kertaa rankempaa tuuttausta. Ei nyt mitään visvaista räkäcrustia kuitenkaan, mutta tiukasti koossa pysyvää punkkia ja melodian poikasiakin siellä sun täällä. Sanomaa ja sanottavaa säästelemättä sekä laadusta tinkimättä! Tämä splitti on viihtynyt hyvinkin taajaan levylautasella ja biiseissä on jopa sellaisia koukkuja punottu, että jäävät miellyttävästi korvamatoina oleskelemaan päähän tuntikausiksi. Nyt voidaan puhua pätevästä ja asiallisesta julkaisusta! Tosiaan, tämän tupla-LP:n kustantajia on kaikkiaan seitsemän eri tahoa ja levyn hinnaksi on saatu varsin asiallinen 9,99 puntaa. Pahoin pelkään, että tätä levyä ei lähitulevaisuudessa joka nurkan takana tule vastaan. Painos kun on vain vaatimattomat 300. Ja tietenkin teitä kaikkia kanssaeläjiä kiinnostaa ihan vitusti, että minulle osui numero 233/300. Vaikka tämän levyn ilmestymisen myötä anarkopunkin pyörää ei keksittykään uudelleen, niin aina tämänlainen matsku ansaitsee julkitulonsa. Se on selviö. Tiedustelut: robmarriott72@yahoo.com.uk. *(Janza Jäppinen)*

split: **ΠΑΝΔΗΜΙΑ / ERA OF FEAR – LP** *(Dark Liquid/ Scarecrow/Eye5)*
Kaksi suurimpiin kreikkalaisiin suosikkiyhtyeisiini kuuluvaa samalla splitillä. **Era Of Fearilta** on saanutkin odottaa malttamattomana kaksi vuotta uutta kuunneltavaa loistavan singlensä jälkeen *[Arvio siis kirjoitettu 2015 lopulla. Toim. huom.]*. Kahden vuoden aikana Era Of Fear on alkanut kuulostaa viimeistellymmältä, mikä tietenkin vie osan viehätyksestä, mutta tyylikkyys on toki samalla lisääntynyt. Koskettimet eivät enää soi piiseissä lähes päällimmäisenä, kuten 7-tuumaisella, mikä tarkoittaa kyllä myös sitä, että Era Of Fear kuulostaa tavanomaisemmalta. Mutta silti erittäin hienolta. Lasken sen kyllä yhdeksi tämän hetken parhaaksi postpunk-yhtyeeksi.

Πανδημια, josta ymmärrettävistä syistä mieluummin käytän muotoa Pandemia, julkaisi sekin edellisen levynsä kaksi vuotta sitten (yksi ko. vuoden parhaita 12-tuumaisia, by the way). Pandemia kuulostaa tässä paljon aiempaa postpunkimmalta. Anarkopunk-linjoilla ollaan henkisesti, ja tyyli on oma. Siksi onkin harmi, että tämän splitin myötä on jätettävä jäähyväiset tälle erinomaiselle yhtyeelle, Pandemia ei nimittäin enää jatka. Menetys. Pandemian piiseissä on paljon melankolisuutta ja melodisuutta, mutta kummassakaan ei mennä liian pitkälle, vaan pidetään punk koko ajan piisien selkärankana. scarecrowrecords.bandcamp.com/album/split-lp. *(AH)*

split: **PIGEON HUNT / CICUTOXIN – LP** *(Rämekuukkeli)*
Sairasta ja arvaamattoman rujoa metakkaa tarjoilee **Pigeon Hunt**. Tietyssä mielentilassa tää on jopa ihan vitun vastenmielistäkin. Tämä vääntyilee ja venkoilee ilman genrerajoja ja siitä – krhm! – puheen ollen, oikein näpit syyhyävät laittamaan näille jonkinlaista vertailukohdetta ja nämä tapaukset tulivat mieleen parin kuuntelukerran jälkeen: Sludgevaihteella kulkeva Rudimentary Peni, joka muusikkouspuuskassaan polkaisee väliillä Naked City -vaihteen päälle. Hah! Bändin liiteosuuden artwork on kauniisti sanottuna arveluttava. Tuo mieleen lähinnä Anal Cuntin ja/tai Kiiman roisine genitaalirevittelyineen. Ei ollenkaan mitäänsanomaton bändi musiikillisessa mielessä. Vaatii useampia kuuntelukertoja, avautuupa tuo sitten taikka ei.

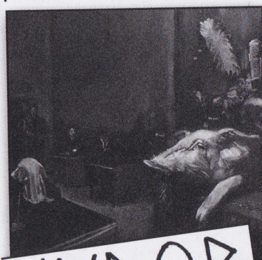
Cicutoxin on jalostunut kovastikin demonauhansa jälkeen, vaikka doomin/ sludgen pyörää eivät olekaan uudelleen keksineet. Raakaa rusikointia, ilman sen suurempia kikkailuja. Dead In The Water käy useasti mielessä tämän puoliskon aikana. Kitaroita vaan vieläkin lisää, niin totaalinen tajun menetys on selviö! Ja hyvin mieluusti kuuntelisin bändiltä ihan ikiomaa 12" EP:tä/LP:tä. Oikein hyvä splitti kyseessä. ramekuukkeli.nettisivu.org. *(Janza Jäppinen)*

SUDOR – Enamorado de la Muerte Juvenil LP *(Beat Generation)*
Sudor on niitä bändejä, joilta hankin joka ikisen levyn. Sudor on yksinkertainen bändi, se soittaa melkein d-beatia, muttei ehkä ihan, melkein raw punkkia, muttei ehkä ihan. Se ei tarvitse massiivista särösoundia tuomaan piiseihinsä lisää punkkeutta. Pohjana tässäkin on Discharge, ja Sudor on hc-bändi, mutta sen musiikki ei ole mitään raskasta moukarointia, vaan siinä on tietty punk rock -tatsi. Silti piisit ovat pelkistettyjä, lyhyitä ja vihaisia. Edellisellä levyllä, kaksi vuotta tätä aiemmin tulleella 7-tuumaisella, oli mukana jo huolestuttavasti melodisuuttakin, nyt Sudor on palannut takaisin suoraviivaisuuteen. Turhat rimpsut pois. Halki, poikki ja pinoon. 10 piisiä, 14 minuuttia. Tämä toimii aina. munsterama.com. *(AH)*

SWAIN – Heavy Dancing 7" EP *(Cobra /Ruins)*
Hollantilainen orkesteri yhdistelee punkkia, hardcorea ja grungea mitä mainioimmalla tavalla. Neljän rallin seiskalla musiikki liikkuu raskaasta hardcoresta luuytimiä poltteleviin lyhyisiin laahauksiin. Huudoista saa selvää ja lyriikka haastaa kuulijaansa, ei iskulausepunkkia. Musiikki on edellisestä *Howl*-levystä kehittynyt ja saanut selvästi lihaa luidensa ympärille, varmuus musiikin tekemissä kuuluu. *(TT)*

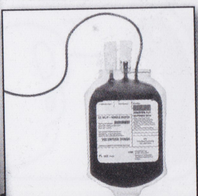
LA URRS – Maravillas del Mundo LP *(Sabotage/La Corporación)*
LA URSS on bändi, josta en ole koskaan aiemmin innostunut tarpeeksi, olen vain tuhahdellut bändiä kehuneille ylimielisesti pystyväni luettelemaan 50 tämän hetken muuta Espanja-bändiä, jotka ovat mielestäni parempia kuin La URSS. Pikkuhiljaa olen kuitenkin muuttunut yhä myönteisemmäksi kuunnellessani bändin levyjä bandcampistaan ja viimeinen loksahdus oli livekokemus K-Town Hardcore Festissä. La URSS ei ole sen enempää espanjalaisen punkin rankimmasta kuin melodisimmastakaan päästä, mutta piisien ja soiton monipuolisuus ja vivahteikkuus erottavat sen muista. Samalla paljastuu, miksi lämpenemiseni on kestänyt: La URSS ei kolahda heti ensi sekunneilla samaan tapaan kuin esimerkiksi Orden Mundialin hc-aggressio tai Accidenten melodiapunk. Piiseistä löytää niin Buzzcocksia, Hüsker Dü'n jälkeistä melodiapunkkia, vanhan Espanjapunkin perinnettä, postpunkkia kuin jopa ripauksen flamencoa. Kaikki tämä tyylikkäästi yhteen kuroutuen. *Maravillas del Mundo, joka* on bändin kolmas LP, kasvaa koko ajan kuuntelun myötä, paljasten yhä uusia sopukoita. Perun aiemmat vähättelevät sanani tästä yhtyeestä. sabotagerecords.net. *(AH)*

V/A – Na Krev LP *(omakustanne)*
Bändien itsensä DIY-hengessä julkaisema tšekkipunk-kokoelma. Mukana **Aliusterra, Mac Gyver, Dezinfekce, Innoxia Corpora** ja **Evidence Smrti**. Hyvää tšekkipunkkia/-hc:tä kautta linjan, tiedätte kyllä itä-eurooppalaisessa punkissa olevan omanlaisensa sävyn ja tyylin. Evidence Smrti pistää välillä vähän metallihardcorempaa väliin, samoin kuin jopa Innoxia Corpora viimeisessä piisissä. Huomasi, että on tullut laiminlyötyä tämän ilmansuunnan punkin seuraaminen (varmaan Espanjapunk-innostukseni syytä, heh). Aliusterra, joka oli ihan uusi tuttavuus, lähti tämän myötä lähempään tarkasteluun. Enkä muistanut Mac Gyverinkään olevan näin hyvä. *(AH)*

D-BEATL:S

KAIKENLAISTA, A.K.A. "VOI SE NÄKÖJÄÄN NÄINKIN MENNÄ" -TOUR - LOKAKUU 2015

Noin puoli vuotta aikaisemmin saimme kutsun tulla soittamaan Bloodshed Festeille Eindhoveniin lokakuussa. Selvitimme ensin mahdollisuutta mennä lentäen, mutta yhden keikan takia tuo ei olisi ollut taloudellisesti mahdollista. Säädimme pari keikkaa lisää ja saimme aikaan asiallisełta vaikuttavan pitkän viikonlopun. Kun saimme vielä suostuteltua kuskiksi paikallisen ammattimiehen, niin kaikki vaikutti ainakin ajatuksen tasolla oikein hyvältä. Rumpalimme on meitä muita hieman nuorempi ja armeijan palveluksessa, joten hänen lomaoikeudestaan oli hieman stressiä. Lomaa ei sitten ikinä tullut ja saimme värvättyä pikaisesti korvaajaksi Kallen, joka on tuttu kasvo monista turkulaisista bändeistä. Samoin kaikkien keikkojen järjestämisen kanssa kaikki ei mennyt täysin ongelmitta. Lähtöpäivä kuitenkin lähestyi ja kuten eräs näyttelijä joskus sanoi täysin muuhun asiaan liittyen - "mikään ei toimi, mutta kaikki järjestyy".

KESKIVIIKKO.14.10.

Normaali touhukas aamu päivätöissä. Ajatukset kuitenkin jo jossain ihan muualla. Kioskilta termarikahvia lounaan päälle ja työpöydän siivoaminen. Olenhan kuitenkin kaikki kolme työpäivää poissa. Lähden hyvissä ajoin, että ehdin ottaa lyhyet nokoset. Pieni ostoskierros, sillä tarpeellisia työkaluja puuttuu ja makuupussi. Kotona vielä reilusti sukkia mukaan ja parit vaihtokengät. Olen aivan liian vanha olemaan hikisissä kengissä enempää kuin on aivan pakko. Kaikki ylimääräinen säätö varamiesten ja keikkojen järjestämisen kanssa on nostanut vähän stressitasoja. Ei kuitenkaan mitään normaalista rundisäätämisestä poikkeavaa. Parempi puoliskoni heittää minut ja Retkun treenikselle hakemaan tavarat. Kalle ja Miksa seuraavat perässä paikalle. Kalle on mukana tuuraamassa omaa rumpaliamme Pietaria. Molemmat kovia soittajia kyllä, eli sen puolesta ei olla heikoilla jäillä.

Kamat autoon ja lähikaupasta välipalaa. Satamaan, jossa laulajat odottavat jo olutta maistellen. Miksan hiace lauttaan ja hytit haltuun. Heti tax-freen avauduttua osa herroista lastaa mukaansa hätävaraoluita ja jäykkää viinaa. Mennään melkein hamstrauksen puolelle. Itse nappaan mukaan limonadia, joka on kolmanneksen kalliimpaa kuin vahva olut. Automatkailua varten keksejä ja makeispussi. Loppubändi jää hyttiinsä tissuttelemaan, kun minä ja Miksa käymme syömässä ravintolassa. Tämän jälkeen höyryä ja tupakkaa. Ja unten maille suht hyvissä ajoin.

TORSTAI. 15.10.

Heräämme tunnin liian aikaisin aikavyöhykkeiden kanssa sekoilun johdosta. Uusimman itämeren lautan herätyskelloäänet ovat totaalisen paskat ja raastavat. Hetkeksi vielä silmiä kiinni ja uusi yritys. Eri herätysääni ei muuta mitään. Aamiaisbuffettien etukäteen varaaminen ei ollut lainkaan huono idea. En löydä riisimuroja mistään, joten tyydyn sämpylään, mehuun, huonoon automaattikahviin ja reiluun määrään vesimelonisiivuja.

Herrat ovat yllättävän vähän krapulaisen oloisia. Diskossa on kuitenkin käyty. Kahvien ollessa vielä kesken alkaa kuulutus, että autokannet ovat auki ja ihmiset voisivat alkaa siirtymään blaablaa. Suoraviivaisesti reput selkään ja autoon. Pääsemme ulos ensimmäisten joukossa heti puoli seitsemän jälkeen aamulla. Miksan navigaattori pesee lattiat puhelinnavigaattoreilla. Vikkelä ja tietulliton reitti ulos Tukholmasta ja E45:selle.

Aurinko alkaa hiljalleen nousta ja suurin sumumassa on hälvenemään päin. Mörkö ja hölo. Nopeita huoltoasemapysähdyksiä ja toinen toistaan kamalampia huoltsikkakahveja. Rauhallisissa merkeissä mennään. Jotain pieniä tuliaisia kavereille tarttuu jo mukaan. Ja Miksan auton peruutuspeiliin violetti ilmanraikastin. Muoto- ja kuvakielenä klassinen kulli. Takapenkki nautiskelee alkoholia tasaisen rauhallisesti. Vähä uni, pieni stressi ja pitkä ajomatka alkoholin lisukkeena enteilevät joidenkin kohdalla lievää turhautumista. Tankkaukset sekä autolle että miehistölle hoidetaan kylmäasemalla ja paikallisessa hampurilaisketjussa.

Moottoritietä. Juutinrauman silta on edelleen komea. Arkkitehtuuri muuttuu tyystin heti sillan jälkeen. Tanska muistuttaa paljon enemmän brittien, saksalaisten ja liettualaisten rakennustapaa kuin mitä Ruotsissa näkee. Ruotsin ollessa aika lähellä sitä samaa mitä kotona.

Reilun 10 tunnin ajon jälkeen osoite on Dortheavej 61, eli tuttavallisesti Ungdomhuset. Odottelua ja vesipullojen noutamista lähimarketista, josta nappaan itselleni paikallisen luomu-IPAn kotiinviemisiksi. Tsekin saamme kasaan paikallisen pääesiintyjän jälkeen. Kuulen rummut ja basson riittävän hyvin, jotta luotan keikan onnistuvan. Käytän tsekin ja keikan välisen ajan lepäilyyn. Kaikki on niin hyvin hoidossa kuin vain voi olla. Miksa merkkaripöydän ääressä, herrat jonkinnäköisessä nousuhumalassa ja järjestäjätaho kovin mukavanoloista väkeä.

Lavan kanssamme jakavat Noll IQ ja Extended Suicide ovat myös asiallisia ukkoja. Väkeä saapui keikkojen alkuun mennessä paikalle parikymmentä, mikä on valitettavasti tänä päivänä arkikeikalle ja suht pienten bändien tapahtumalle aika hyvin. Noll IQ tykittää oman settinsä omintakeisella tyylillään. Keikka on hauska, viihdyttävä ja hengästyttävätempoinen. Kannamme omat rojumme lavalle heidän jälkeensä. Ei ehkä paras D-Beatl:s-keikka, muttei millään muotoa huonoinkaan. Osa väestä tuntuu olevan aidosti mukana ja soitto rullaa. Housut ja t-paita eivät meinaa irrota ihosta vedon jälkeen. Vaikka on selvästi hyvä meininki päällä ja Extended Suicide aloittelemassa omaa settiään, painan suorinta reittiä Ungdomshusetin bändihotelliin ja

yritän saada unta. Hyvästä pöhinästä huolimatta. Harmittaa missata tanskalaisten tämäniltainen keikka, mutta kello lyö puoltayötä ja herätys on viiden tunnin kuluttua. Rahaakin antavat, vaikka tulimme tälle keikalle ikään kuin Noll IQ:n siivellä.

PERJANTAI. 16.10.

Herätyskelloja alkaa laulaa ympäri huonetta. Ulkona on vielä täysin pimeää ja viimeiset edellisillan juhlijat alkavat vähitellen suunnistaa nukkumaan. Ungdomshusetin puuhamies Jonas tyrkyttää kahvia ja näyttää siltä, että hän on ollut bileissä mukana. Pakkailen kamat yhteen ja seuraavaksi autoon. Kello on Kööpenhaminassa 05:55, kun hiace starttaa kohti saksanlauttaa. Koska unet jäivät suunnilleen neljään tuntiin (ja Ungdomhusetiin jäi myös Kallen takki ja Miksan kuulokkeet), tipahdan vielä auton penkillä pariksi tunniksi uneen.

Lautta Tanskasta Saksaan ei ole järin edullinen, mutta lyhentää matkaa kohtuullisesti. Nautimme kevyitä aamiaisia ja osa meistä jatkaa tuliaisten hankkimista. Itse ostan kotiin viemisiksi reilusti olutta. Lautta maihin ja bändikassan loputkin kolikot dieselinä tankkiin. Ennen aamukymmentä olemme matkalla kohti Eindhovenia Hampurin kautta, auton tankki täynnä ja bändikassa tyhjänä. Aika pitkälle siis päästiin käyttämättä henkilöstön omia rahoja. Vaikuttaa siltä, että matka onnistuu perille asti näillä polttoaineilla. Eindhovenin keikkaliksan pitäisi riittää sitten tuomaan meidät jo melkein kotiin asti.

Ilma on näyttänyt koko aamun aina vain harmaammalta ja Saksan puolella sataa jo jatkuvaa paksua tihkua. Tien varsilla on kilometrikaupalla graffiteja. Myös muutamat sähköä tuottavat tuulimyllyt ovat massiivisia. Huoltsikkakahveilla mennään taas tuntikausia. Ja jos erehdyin mollaamaan Ruotsin tarjontaa huoltoasemakahvien kirjavassa maailmassa, otan kaiken sanomani takaisin. Saksalaiset eivät näemmä ymmärrä kahvin päälle mitään. Miksa myös varoittelee jo etukäteen, ettei Hollanti tule korjaamaan tilannetta.

Sade vaikuttaa vain yltyvän vähitellen. Bremenin jälkeen Saksan ykköstiellä ilmestyy varoitustauluihin ilmoitus liikenneonnettomuudesta, joten näemme parhaaksi antaa navigaattorin laskea kiertoreitin. Onnettomuuksista ei voi ikinä tietää, miten pitkään tie tulee olemaan poikki. Lisäksi kiertotie näyttää tuovan vain noin 20 minuuttia lisää matka-aikaan. Avaan puhelimeni data-roamingin, ja selvitän pizzapaikan uuden reitin varrelta. Nyt on saatava pizzaa, hinnalla millä hyvänsä. Kello on onneksi vasta yksi, joten kiertotie tai kunnollinen syöminen ei aiheuta ongelmaa.

Ravintola on jokin keskieurooppalainen, italialaistyyppinen ketju. Asialliset eväät ja vegaanitkin saavat kupunsa täyteen. Matka jatkuu harmaata ja aina vain kiihtyvällä tahdilla sateenpaiskaamaa moottoritietä. Olen jo tottunut kuskimme ja paikallisten tapaan vilauttaa hätävilkkuja, kun edessä tapahtuu jotain jarrutuksen vaativaa. Nyt raotan silmiäni puolijunesta ja Miksa ei otakaan hätävilkkuja pois väläytyksen jälkeen. Sen sijaan ilme on kysyvä ja huolestunut. -Nyt en tiedä mitä tapahtuu.

Hätävilkut päällä jäämme jonnekin luoteissaksalaisen moottoritien varteen ja revimme palosammuttimia esiin ja tavaroita pois konehuoneen kannen päältä. Koko hiacen täyttää sankka savu. Ei se tulessa ole. Onneksi. Emme oikein vielä itsekään hahmota, mitä tapahtuu, kun sivilipoliisit pysähtyvät jo peräämme kysymään mikä hätänä. Poliisit ovat uskomattoman ystävällisiä, eivätkä auo päätään lainkaan. He tilaavat hinausauton ja jättävät varoitusvalon takaa tuleville merkiksi, että siellä ollaan jumissa.

Vesisade ei ole hellittänyt aamun jälkeen. Soitan Eindhoveniin, että huonolta näyttää. Odottelemme hinausta sateessa reilun puoli tuntia. Hinausauton kuljettaja on mukava herra, joka naureskelee tilannetta kanssamme. Poliisit eivät tosin kertoneet, että meitä on kuusi. Hän soittaa toimistoltaan lisävoimia meidän siirtämiseksi. Jo suunnilleen vartin kuluttua neljä ahtautuu mustaan henkilöautoon ja minä Miksan kera hinausauton nuppiin.

Noin puolen tunnin matkan päässä on hinausliikkeen varikko, jossa pääsemme sisätiloihin ja saamme kahvia. Joka muuten on aivan mainiota termaritavaraa. Kylmissään ja märissä vaatteissa olevalta saattaa kuvitella, että makua on helppo kaunistella. Se nyt vaan ei ollut pahaa. Mekaanikot tutkivat hiacea ja näyttää, että koneen kuumettua jäähdytinjärjestelmän yksi letku on pettänyt ja jäähdytinneste vain palanut kuuman koneen päällä savuksi.

Mekaanikot saavat auton käyntiin massiivisen mustansinisen savun saattelemana. Eli se ei ainakaan leikannut pysyvästi kiinni. He jatkavat tutkimista ja me yritämme olla spekuloimatta, mitä seuraavaksi tapahtuu. Ennen kuin tiedämme enemmän. Odottelemme. Mekaanikko tulee kertomaan, että rikkoutuneet letkut on vaihdettu, mutta jäähdytys kerää liikaa painetta, eikä tätä ongelmaa voi korjata irrottamatta moottoria. Eli emme saa hiacea enää henkiin mitenkään siten, että ehtisimme Eindhoveniin.

Alan selvittämään vaihtoehtoja ja peli vaikuttaa olevan pelattu. On perjantai, joten hiacea ei saada kuntoon minkään korjaajan kanssa ennen seuraavaa viikkoa. Vuokra-auto keikkojen loppuun hoitamiseen ja sen jälkeen miehistön kotiinkuljettamiseen ei ole taloudellisesti mahdollista. Miksa yrittää vielä selvittää, miten auton saisi joko Suomeen korjattavaksi (ei onnistu, koska tarpeeksi ison vetoauton ja trailerin hankkiminen on no-go) tai korjattua jossain lähellä, josta hän voisi noutaa sen seuraavalla viikolla tai myöhemmin. Auto on kuitenkin miehen työkalu, jossa pitäisi olla elämää vielä useampaan sataantuhanteen kilometriin. Ja taas, koska perjantai ja myöhäinen iltapäivä, sopivaa korjaajaa ei saada enää tänään kiinni.

Järjestän mekaanikkojen kautta suht edullisen taksikyydin lähimmälle kansainväliselle lentokentälle. Miksa säätää autoa vielä eteenpäin. Alamme olla aika epäuskoisia. Tai ainakin useampi meistä. Taksi saapuu ja kyseessä on 7-paikkainen pieni tila-auto. Eli ei mitään mahdollisuuksia saada mukaan muuta kuin henkilökohtaiset reput. Kitarat, basso, efektilaudat, vahvistimeni ja kasapäin muuta tavaraa, myös kotiin ostamani olutpakkaukset jäävät hiacen takaosaan. Kallen rumpukamat, Miksan mallasviskit ja muutakin jää taakse. On se tämäkin tapa viettää syntymäpäivää.

Puolen tunnin kuluttua olemme pienessä taksissa jumissa liikenteen seassa jossain päin luoteis-Saksaa ja ilman verkkoyhteyksiä taksin mittarin näyttäessä 55,6 kilometriä. Kuski ei puhu sanaakaan englantia. Ei haittaa. Emme mekään puhu sanaakaan saksaa. Kunpa voisi kysyä, miten kaukana lentokenttä on. Sen sijaan matelemme autobahnilla alle 20 kilometrin tuntivauhtia. Väki on suht hiljaista. Vasta pari

tuntia sitten olimme ajoissa matkalla Hollantiin festareille. Nyt absurdin kourissa matkalla kohti lentokenttää, jonka sijainnista tai sen tarjoamista jatkoyhteyksistä emme tiedä mitään. Sade ei ainakaan helpota.

Kun pääsemme lentokentälle, selvitämme ensin olisiko mahdollista lentää suoraan Bremenin kentältä Suomeen. On se mahdollista, mutta ensimmäinen ja halvin vaihtoehto on sunnuntain lähtö Tampereelle ja hinta tällä porukalle yli 1800 euroa. Hinta ei välttämättä olisi aivan hirveä, mutta se tarkoittaisi, että meidän pitäisi olla jossain kaksi yötä, mikä tarkoittaisi taas merkittäviä kuluja. Muita vaihtoehtoja on junat tai auton vuokraus. Auton vuokraaminen vaikuttaa järkevimmältä, suoraviivaiselta ja helpoimmalta vaihtoehdolta. Ison vuokrafirman auton saa ottaa heti ja sen voi jättää Kööpenhaminan lentokentälle suht järkevään hintaan. Kaupat syntyvät ja lähdemme kävelemään autotallille. Sade on loppunut. Pakkaamme itsemme uudehkoon tila-autoon ja lähdemme takaisin kohti Kööpenhaminaa. Kaupassa käyntiä ja tupakointipysähdyksiä. Kahdeksastoista tunti aamun jälkeen matkalla. Välissä vain muutamia absurdeja tilanteita lentoyhtiöiden tiskeiltä, pitkän matkan taksista, autokorjaamosta, hinausauton kopista ja moottoritien pientareelta. Lisää tupakointipysähdyksiä. Pimeää moottoritietä ja pientä sadetta katkonaisesti.

LAUANTAI. 17.10.

Matka jatkuu. Kahdeskymmenestoinen tunti menossa ja alamme vaikuttaa jo silmin nähden väsyneiltä. Huonotkin vitsit naurattavat ja itse sätkähtelen hereille vähän väliä. Miksa pysyy yllättävän hyvin skarppina ja hereillä, vaikka matkatunteja alkaa olla takana aika roimasti. Kello lähentelee puoli neljää lauantaiaamuna, kun pääsemme Kööpenhaminan lentoasemalle. Tankkaan auton täyteen ja viemme sen palautuspisteelle. Sieltä sitten kansainvälisten lähtevään terminaaliin selvittämään, millä pääsemme jatkamaan matkaa. Tähän aikaan aamusta lähes jokainen tiski on suljettu, eikä infoa ole kovin helppo hankkia. Kentällä on kuitenkin onneksi avoin wifi, jolla pääsemme tsekkaamaan vaihtoehtoja.

Lentäminen on edelleen kallista verrattuna junaan, joka menisi yhdellä vaihdolla suoraan Tukholmaan. Ostan liput ja jäämme odottamaan junan lähtöä. Seuraavan neljän ja puolen tunnin ajan torkumme epätasaisella tahdilla terminaalin lattialla. Istuimet on toteutettu tällä kentällä siten, ettei niillä makaaminen onnistu. Huonoa unta lyhyissä pätkissä. Tähän mennessä olemme olleet noin vuorokauden yhtä soittoa hereillä ja taittaneet matkaa reilun 1200 kilometriä. Huonoa unta lyhyissä pätkissä lisää. Mukillinen kahvia ja ryhmä koolle. Olemme selättäneet paskamaisimman neljän tunnin odotuksen, mihin lomailija voi törmätä. Lisäksi alamme tuoksua huomattavan krustilta, sillä edellinen suihkumahdollisuus oli aikaisin torstaiaamuna. Välissä vielä keikkakin. Puhumattakaan siitä, miltä me näytämme.

Ehdimme hyvin junaan, joka menee ensin paikallisjunana Malmöön ja sieltä snälltågetina Tukholmaan. Malmössä yritän soittaa laivayhtiölle, josko saisimme lauttaliput siirrettyä vuorokauden aikaisemmaksi. Paikkoja ei ole, vaikkei meillä enää ole autoakaan. Kansipaikkoja ei kuulemma saa myydä yön yli meneviin lauttoihin kuin kesäaikana. Päätämme yrittää vielä terminaalissa uudestaan. Malmö–Tukholma-junaan saamme oman kopin, jossa on puolimakuupaikat jokaiselle. Kaksi näistä lavereista tosin löydämme vasta perillä. Vaunun käytävän parranajokoneille tarkoitetulla pistorasialla saamme puhelimiamme hereille, eikä nukkuminen tuota tuskaa. Näin väsyneenä sitä pystyy nukkumaan oikeastaan missä tahansa. Ei se uni laadultaan kummoista täälläkään ole, mutta vaihtoehtoja ei juuri ole tarjolla.

Nousemme junasta Tukholman päärautatieasemalla. Kello on suunnilleen puoli kolme, joten lauantaishoppailijoita on liikkeellä paljon. Kävelemme pätkän väen seassa hakiessamme pizzapaikkaa. Sopiva löytyy ja henkilökunta tuntuu ymmärtävän juustottomuudet ja muut ruokavalioasiat sujuvasti. Vatsat täynnä nappaamme taksin ja pamautamme Vikingin täpötäyteen terminaaliin. Lippujen siirtäminen ei onnistu tälle illalle, eikä edes seuraavalle aamulle. Pääsemme terminaalissa kuitenkin nettiin selvittämään vaihtoehtoja. Tallink-Siljan tämäniltaiselle lähdölle Tukholmasta Turkuun vaikuttaisi olevan vielä tilaa. Nettivaraussysteemi tökkii, eikä anna meidän tehdä varausta. Koko ryhmä ulos ja uusi taksi alle. Tallink Siljan terminaaliin matka ottaa melkein puoli tuntia. Saamme kuitenkin hytit ja matkat ostettua. Vieläpä suhteellisen halvalla. Autoahan meidän ei enää tarvitse saada mukaan, niin vaadimme vähemmän tilaa.

Lautan lähtöön on vajaa pari tuntia, joten torkkuminen kylmällä lattialla ei enää tunnu läheskään niin pahalta kuin 12 tuntia aikaisemmin Kööpenhaminassa. Kun pääsemme lauttaan sisään, otamme hytit haltuun ja pistäydymme tax-freessä noutamassa muutamat oluet ja hieman tuliaisia kotiin. Joku bodarihenkinen neropatti heittää roskansa ostoskärryyni. Laulajat ja Retku tyytyvät suihkuun, kun minä, Miksa ja Kalle ampaisemme laivan saunaan tissuttelemaan olutta altaan poreilevaan osaan. Saunan aikana joku vieras kännialiö on nähnyt tarpeelliseksi ottaa Miksan uimahousut käyttöönsä. Ei tälläisen kaksipäiväisen kohdalla jaksa enää nostaa meteliä oikein mistään. Puhtaina pääsemme saunasta ulos ja lähdemme ottamaan oluita. Lautan pubin pöydässä tulee taas perustettua ainakin kaksi uutta bändiä ja juomaa kuluu. Trubaduuri on ok, mutta pubin suljettua luukkunsa diskon DJ ei niinkään.

Herään aamulla, kun muut ukot tönivät hereille. Nyt täytyy päästä laivasta ulos ja pian. Kuulutukset ovat tulleet jo aikoja sitten. Selvin päin olleet ovat jo lähteneet ajoissa ja viestittävät päässeensä bussilla kotiin. Meitä muita ollaan vastassa ja pääsemme kotioville. Nukahdan sohvalle välittömästi.

Summattuna. Joskus voi asioita mennä pahasti pieleen kenestäkään riippumattomista syistä. Silloin on vain pakko myöntää tappiot ja elää hetkessä. Ilmeisesti saksalaisen moottoritien varresta pystyy järjestämään kuusi henkeä takaisin Turkuun alle 40:ssä tunnissa, jos luottokortit kestävät suunnilleen 1900 euron mätkimisen. Keikkojen peruminen harmittaa eniten, mutta koko miehistö on fyysisesti täysin kunnossa ja kaikesta selvittiin rahalla. Jo Bremenin lentokentällä naureskeltiin, että tämä alkaa tuntua aika vahvasti pakoilais-LARPilta. Nyt olemme kotona ja ainakaan minä en suunnittele kitaraan koskemista lainkaan. Vaikka tietäähän sen. Viikko tai korkeintaan kaksi, niin ollaan taas jo suunnittelemassa tulevia samanlaisia. Auton korjaamiseen ja takaisin suomeen saamiseen saatamme järjestää tukikeikan jo hyvinkin pian. Yhden asian ainakin tiedän. Tänään maanantaina ei ole treenejä.

Miro

D·BEAT:S

BUNDOLO & SMÅSTADSLIV Eurotour 30.7-12.8.2015

osallistujat: Ninni, Otto, Tommi, Tuomo, Jaakko A, Vesa, Jaakko V, Jösse ja Teppo sekä iso, punainen pakettiauto.

13 päivää, 10 maata, 7 keikkaa, 4200 ajettua kilometriä. Raportin kirjoitti Jösse.

30.7. Helsinki: Auto on lastattu nuuskannälkäisillä!

Matkamme alkaa kurvin treeniksen lastauslaiturilta. Iso punainen pakettiauto (jatkossa "auto") odottikin jo melkein valmiiksi pakattuna eilispäivän Raivoraittius-Stereotypia-Bundolo-No Surrender - keikan jäljiltä. Hyvä, sittenhän Tommi, Vesa ja Jaakko A ehtivät vielä skeitata hetken ennen lähtöä! Henkilövahingoilta vältyttiin ja hyvästeltyämme paikalla olleet Auran ja Emmin lähdimme köröttelemään kohti satamaa (now playing Leevi and the Leavings - *Helsinki on hetkisen kaunis*).

Ruotsinlaivahan on tunnetusti paska paikka. Terveisin kaikki maailman vegaanit. Sen todettuani meninkin melkein heti nukkumaan. Ensin söin toki herkullisia eväitä, joita olin kaukaa viisaana pakannut mukaani niin, että heikompia hirvitti. Hyttiseuranani ollut *syö hyvin nuku hyvin - crewi* (S.H.N.H.) teki samoin. Samaan aikaan bailuhytissä juotiin kaljaa, syötiin sipsejä ja nuuskattiin olan takaa. Barbaarileiri - eli alkoholinkuluttajat feat. Otto, joka kuluttaa enemmän 0% -kaljaa kuin kukaan – alkoi muodostumaan.

31.7. Tukholma: på Cyklopen med Kansalaistottelemattomuus, Boycott & yhden hengen akustinen d-beat -performanssi

Aikaisin aamutuimaan rantauduimme Tukholman satamaan ja vääntäydyimme autoinemme Södermalmille. Medborgarplatsenilla on pieni puisto sekä skeittispotti, sinne! Tommi, Vesa ja Jaakko A rullailivat menemään ja me muut syötiin ja juotiin lounaseväitä auringonpaisteesta nauttien. Kaverimme Mirkka oli myös sattumalta paikalla, ja sehän vasta mukava yllätys olikin!

Iltapäivällä muistettiin sitten myös lähteä keikkapaikalle päin. Cyklopen sijaitsee Högdalen-nimisessä lähiössä (jossa myös Ebba Grön -yhtyeen Joakim Thåström varttui). Itse asiassa Bundolo soitti ihka ensimmäisen keikkansa Cyklopenilla. Vuosi oli 2014. Oli siis mukavaa palata tuttuun paikkaan. Lisäksi siinä vieressä on hyvä skeittipuisto, jonka Vesa, Jaakko A ja Tommi kävivät testaamassa. Ei sattunut mitään pahaa, vieläkään. Itse jouduin toteamaan skeittivalokuvien ottamisen olevan vaikeaa.

Kiertueen ensimmäinen keikka, hurjaa! Småstadsliv soitti ekoina, Bundolo tokana, vanha kunnon Kansalaistottelemattomuus seuraavana ja Boycott sitten. Oma keikka meni hyvin vaikka rumpukapuloissa ilmenikin teknisiä laitevikoja. Småstadsliv veti vitun tiukan setin, niin kuin tekivätkin joka keikalla koko loppurundin ajan. Illan viimeisenä esiintyjänä oli ilmeisesti Boycottin kuski, joka soitti soolona akustista d-beat -musaa. "I hate donuts, fucking cop food".
+1 Eräs Melbournessa asuva, ruotsia puhunut henkilö osti Bundolo-kasetin. Down Under -kiertue 2016?

Keikkojen jälkeen päästiin sitten yläkertaan nukkumaan, kuka sohvalle ja kuka lattialle. Suurin osa lattialle. Ninni sentään tajusi mennä autoon yöksi. Onneksi meitsillä oli makuualusta ja makuupussi messissä niin ei lattiapaikka harmittanut. Näkyipä eräällä nuorella vokalistilla olleen matkassaan puhallettava tyynykin.

1.8. Horten (Norja): Kanalrock -festareiden jatkoklubi på bar Glassmagasinet

Oletko koskaan ajanut Tukholmasta Oslonvuonolle? Voin kertoa, että matka on pitkänlainen. Jos on lisäksi nukkunut edellisenä yönä viitisen tuntia ja lähtö on kello seitsemältä hellettä lupailevan päivän aamuna, saattaa aamupalapiknik Örebrossa olla paikallaan (Millencolin ei ollut kotona -suom huom.). Aamu-unisella torilla Jaakko A tarjosi allekirjoittaneelle herkullisia hapankurkkuja. Muiden onneksi oltiin ulkoilmassa, sillä tuoksu oli väkevänlainen. Kyseisen kurkkupurkin avaaminen auton sisällä olikin sitten konseksuksenomaisesti päätetty.

Matka jatkui taas kunnes parin tunnin päästä ajettiin Karlstadissa hienosto-omakotitaloalueen läpi järven rantaan uimaan. *"TITTA MAMMA"* kuului läheiseltä pihalta kirkas lapsenääni ensimmäisen karvapyllyn pyllähtäessä rantakalliolta viileään veteen. Hyvä oli uimareissu, 4/5. Meitsi raapi polvensa verille rantavedessä, mikä syntisellä rock-reissulla oltaessa on tietysti iloinen ja kaunis asia. Uinnin jälkeen suoritettiin päiden laskenta. Kukaan ei puuttunut. Ja eikun matkaan!

Noin miljoona tuntia myöhemmin saavuttiin kirkonpolttohevin luvattuun maahan, tarkalleen ottaen kaupunkiin nimeltä Moss. Tarkoituksena oli ajaa lauttaan, joka veisi iloisen karavaanimme Oslonvuonon poikki illan keikkapaikkaan Horteniin. Eräs nimeltä mainitsematon matkakumppani kertoi "varmana tietona" Mossin olevan legendaarisen näyttelijä Ron Mossin mukaan nimetty kaupunki. "Niivissiin" vastasin ja haukkasin hapankurkkua.

Maitohaponkatkuisen lauttamatkan ja lyhyen autoilun jälkeen saavuttiin keikkapaikalle, baariin nimeltä Glassmagasinet. Ihmeteltiin hulppeahkoa backstagea ja sitten lähdettiin festareille. Ja mitkä festarit! Ne järjestettiin pienellä nurmikentällä kaupungin laidalla. Yleisöä oli viitisen sataa, mikä tuntui alueen kokoon nähden sopivalta. Huomioni kiinnittyi kuitenkin siihen, että melko harva oli "punkkarin näköinen" vaikka oltiin punkfestareilla. Toisena seikkana ihmiset vaikuttivat olevan iältään joko teinejä tai näiden vanhempia. Parikymppisen näköisiä ihmisiä ei yleisön seassa pahemmin näkynyt. Hyvin mielenkiintoista!

Ainiin, oli siellä esiintyjiäkin. En kyllä nähnyt niistä paljon mitään. Paikallinen Riot soitti sympaattisen kotikutoista pennywiseä. Laulajalla oli kyllä Jim Lindbergin maneerit - ja lippis - halussa ehkä liiankin hyvin. Marky Ramone's Blitzkrieg oli ollut edellisen päivän pääesiintyjä. Tänään vuorossa oli oikein UK Subs. Kateltiin niitä Jaakko A:n, Tuomon ja Oton kanssa vartin ajan ja todettiin sen riittävän. Kyllähän bändi esiintyi energisesti, mutta kun en niin musiikkiaan tunne *[!!!!!!!!??????!!!!!! TV:n toimituksen huomautus]*, niin ei innostanut. Sitä paitsi olisi kohta oma keikka soitettavana.

Jos Kanalrock oli ollut ikäjakaumineen hämmentävä kokemus, niin jatkoklubiyleisön demograafinen profiili nokitti ja nosti outouden potenssiin kolme. Yleisö oli pieni mutta vielä vähemmän "punkkarin näköistä" kuin festarijengi. Vanhana helsinkiläishurrina mieleeni tuli heti ensimmäisenä kaikki Hankenin opiskelijat. Eipä siinä, hyvät oli meiningit! Tässä paikassa oli todella hyvät soundit sekä lavalle, että yleisöön päin ja molempien bändien keikat menivät tosi hyvin. Pieni mutta humalainen jengi jorasi mukana, samalla kuin suurin osa baarin asiakkaista joivat kaljojaan niinkuin piimää vaan. "Ai tuolla on jotain bändejä? Eipä se haittaa!"

Kun myöhemmin oltiin pakattu kamat ja istuttiin autossa kuin humalaiset sillit purkissa (paitsi meitsi, Tommi, Ninni ja Otto – ollaan too punk to drink tai jotain), tuli siihen joku juopunut juhlija ihmettelemään meidän näennäistä nomadismi-lifestylea. *"This is how you live!"*

Yöpyminen suoritettiin idyllisessä pikku puutalossa, jossa oli tosin kolmensadan hengen bileet käynnissä. Samalla sekunnilla kun laskin pääni tyynylle alkoi joku seinän takana soittamaan rumpuja. Enpä ole koskaan ennen tainnut nukkua korvatulpat päässä.

2.8. Kööpenhamina: på Ungdomshuset med Kansalaistottelemattomuus, Boycott, yhden hengen akustinen d-beat -performanssi, Exile og Bundfall

Noin kolmen tunnin yöunien jälkeen löysimme itsemme taas aamutuimaan pakkaamasta paskojamme autoon. Edessämme oli yhdentoista tunnin ajo Kööpenhaminaan soittamaan keikka "uudella" Ungdomshusetilla. Ensin saatiin ihailla kaunista Oslonvuonoa samasta autolautasta käsin jolla olimme edellisenä päivänä matkustaneet Mossista Horteniin. Rantauduttuamme Mossiin alkoi koko kiertueen kenties pisin ja väsyttävin ajo. Malmössä otettiin pari laatikollista Raivoraittius-älpeitä kyytiin Tommin kavereilta. Sekä syötiin falafelia. Tässä vaiheessa perslihakset huusivat jo leipää, mutta ei armoa! Kööpenhaminaan oli päästävä. Juutinrauman sillan ylittäminen autolla maksaa maltaita. Paitsi jos tuntee jonkun, joka tuntee jonkun, jolla on alennuslippuja.

Lopulta päästiin perille Ungdomshusetille. Ensimmäisenä pihalla tuli vastaan ystäväni ruka. Me hengaillaan yleensä stadissa, joten olo oli kuin milläkin kosmopoliitilla. Keikat alkoivatkin sitten melkein heti. Yhden hengen d-beat show oli ekana, sen jälkeen Småstadsliv ja sitten me. Hyvin meni ja oli siistiä soittaa Ungdomshusetin pihalla auringonpaisteessa. Loput bändit soittivatkin sitten sisätilassa. Oli kuulemma kovat meiningit. Itse hengasin ensin rukan kanssa pihalla ja menin sitten yhdentoista maissa nukkumaan, niin kuin melkein koko rättiväsynyt reissuryhmämme. Tosin Teppo oli bailannut paikallisten kanssa aamuviiteen asti, kolmen tunnin yöunilla. Se on nuorena vitsa väännettävä.

3.8. Kööpenhamina: Neljä välipäivää, osa I - SKATE AND D1E

Välipäivä Köpiksessä. Varhain aamupäivätuimaan meitsi sekä Tommi, Vesa, Jaakko A, Tuomo ja ruka löysimme itsemme Nørrebroparkenista skeitit kainaloissa. Nuo kaikki muuthan tiesivät, mitä olivat tekemässä, mutta itse olen skeitannut elämäni aikana noin viisi tuntia. Vähän jännitti, mutta kivaa oli. Vaikka asvaltti-ihottumaa ilmaantui itse kullekin, kukaan ei telonut kiertuetta pilalle. Juhlistimme tätä asiaa lähtemällä uimaan. Noin tunnin ja "pari juttua" myöhemmin oli koko crewi feat ruka onnistunut siirtymään kilometrin matkan Jagtvej 69:n edustalle missä auto jo odotti. ¡Vamos a la playa! Bellevuen rannassa oli ihanan lämmin vesi. Tämä oli ensimmäinen muttei viimeinen uinti Itämeressä tällä reissulla. Eikä kukaan kussut veteen.

Biitsin jälkeen käytiin Bumzenissa syömässä illallista. Kiitos paikalliselle Tommille, joka kokkasi meille! Ruokailun jälkeen ruka poistui kertomukestamme omille teilleen. Barbaarit lähtivät Kristianiaan ja nukkujat lähtivät Ungdomshusetille – nukkumaan.

4.8. Hampuri: Neljä välipäivää, osa II - Raamatullinen raekuuro ja noin seitsemän muuta syntiä

Toinen aamupala Ungdomshusetin pihalla vyön alla, ja eikun nokka kohti Hampuria! Paitsi että osa meidän soittokamoista oli yllättäen lukkojen takana ja avain oli teillä tietämättömillä. Onneksi paikalla oli Sørine, jonka avulla avaimen haltija saatiin pian paikannettua koulun penkiltä lyhyen ajomatkan päässä. Tommi, minä ja Sørine ajettiin koululle hakemaan sitä kirottua avainta ja saatiin loputkin kamat autoon. Eikä oltu kuin vasta pari tuntia aikataulusta myöhässä. Onneksi oli välipäivä kyseessä, niin kiirettä ei oikeastaan ollut. Ajeltiin Rødbyhyn, mistä lautta vei punaisen karavaanimme meren yli Saksan Putgarteniin. Sieltä matka jatkui Hampurin suuntaan. Ensin piti toki pysähtyä uimaan. Itämeri oli kirkas, viileä ja miellyttävän virtsaton. Teloin itseni taas pohjaa vasten ja jalkapohjastani vuoti verta. Veriset uimareissut alkavat jo lähes muodostua tavaksi.

Hetken kuluttua paljon puhutulla Autobahnilla ajaessamme taivas tummui yhtäkkiä. Sitten alkoi sellainen raekuuro, että jumala kääntyi haudassaan. Näkyvyyden lähennellessä nollaa neljän kympin vauhtikin tuntui melkein liioittelulta. Onneksi sentään oltiin saatanallisella rock'n'roll-reissulla, joten raamatulliset mitat saanut raekuuro ei paljoa hetkauttanut. Kusitauko ja taas matkaan!

Illansuussa saavuttiin sitten Hampuriin, tuohon pahamaineiseen synninpesäkkeeseen (now playing Irwin Goodman - *St Pauli ja Reeperbahn*). Me ei paljoa muuta tehty kun käytiin jätskillä ja syömässä. Ninni onnistui hustlaamaan meille yösijan läheiseltä squatatulta Wagenplatzilta, siis traileripuistosta. Nukuttiin tyhjillään olleissa matkailuautoissa ja meikä ainakin nukkui todella hyvin. On se syntistä tämä elämä kun kehtaa yöpyä laittomalla valtauksella, ja vielä ilmaiseksi. BKT kärsii!

5.8. Leipzig: Neljä välipäivää, osa III - Uusi Berliini?

Heräsin vallatulta Wagenplatzilta vailla kuolemanpelkoa. Aamun ollessa ihanan raikas kuten minäkin päätin joogata kasteisella nurtsilla. Tai siis Otto päätti joogata ja minä päätin matkia perässä. Joogamestari-Tommin makuualusta toimitti joogamaton virkaa ja AI ETTÄ TEKI GUTAA!

Aurinkotervehdysten jälkeen lähdettiin sitten koko autokunta Hampurin hoodeille tsiigaan mestoja. S.H.N.H. feat Jaakko A söi kauniissa puistossa ekokaupasta ostettua herkkuaamiaista. Barbaarijengi meni raflaan mannermaiselle. Sitten pientä kierrosta kaupungilla. Toisessa ekokaupassa myytiin ehkä parasta koskaan juomaani 0%-kaljaa: ruismaltaista pantua, tummaa mutta silti raikasta mämmimeininkiä. Wunderbar! Kuulemani väitteet Saksan Xvegan fatnessX -tarjonnan erinomaisuudesta vaikuttaisivat pitävän paikkansa.

Iltapäivä menikin sitten autossa. Viitisen tuntia lähdön jälkeen saavuttiin Leipzigiin, jota myös "uudeksi Berliiniksi" kutsutaan. Kai se tarkoittaa sitä, että Leipzig on nykyään paljon Berliiniä coolimpi paikka kreisibailata. Itse kävin diskossa viimeksi ala-asteella, joten ihan vitun sama.

Jotain perää väitteessä saattaa kuitenkin olla. Ainakin sen perusteella, että kuin illalla ruokailun jälkeen mentiin läheiseen skeittipuistoon, oli paikalla yllättäen parisataa ihmistä, baari, live-dj ja niin kova bilemeininki ettei meinannut sekaan sopia. Jaakko A, Tommi ja Vesa pääsivät silti skeittaamaan, joten ei haittaa. Loppuilta menikin sitten kreisibailatessa.

+Yösijamme oli vallattu Wagenplatz niinkuin eilenkin. Erotuksena Hampurin mesta oli vehreä, idyllinen paratiisi ja Leipzigin mesta oli toisenlainen paratiisi: kuin punkkareiden asuttama Mad Max -leffan leiripaikka. Sementoidun aukion keskellä jöpötti tankki johon oli kirjoitettu isoin kirjaimin "TANK".

6.8. Praha: Neljä välipäivää, osa IV – ¡Vamos a bailar con Accidente!

Herättiin aamukahdeksan aikoihin. Syötiin aamiaista tankin varjossa lämpötilan hätyytellessä jo kolmeakymmentä astetta. Lupailee hikistä ajomatkaa! Lähdettiin siis kohti Prahaa (now playing TANK – *Turn Your Head Around*). Ensin piti toki mennä uimaan. Leipzigin lähistöllä oli järvi, jonka vesi oli niin kirkasta, syvää ja lämmintä, että melkein peruttiin loppurundi ja jäätiin sen rannalle asumaan. Tällä uimareissulla en edes vuotanut verta. Onneksi Tommi muisti, että Accidente esiintyisi Prahassa samana iltana. Siis: uikkarit pois ja get in the van motherfucker!

Saavuttiin hikiseen Prahaan ja tsekattiin itsemme hostelliin (!). Sitten ratikalla keskustaan syömään. Ruoan jälkeen oli vuorossa kauniin vanhan kaupungin kierros koko crewin voimin. Sitten S.H.N.H. lähti katsomaan Accidentea! Keikkapaikan nimi oli Café Na Pul Cesty ja sinne mentäessä jäätiin metrosta Pankrac-nimisellä asemalla. Sattumaako? Keikkapaikalla kohdattiin Tommin prahalainen kaveri Bim. Yllättyneitä olivat: ei kukaan. Tässä vaiheessa reissua on jo selvää, että a) Tommilla on kavereita jokaisessa Euroopan kaupungissa ja b) Tommi tietää parhaat vegeraflat näissä kaupungeissa.

Paikallinen bändi Rosa Parks soitti erinomaista groovaavaa hc-punkkia kielellä, jota en ymmärtänyt. Seuraavana soitti espanjankielinen Accidente. Jos et jo ennestään kuuntele tätä bändiä, niin aloita heti tai gtfo.

Kun keikan jälkeen S.H.N.H. oli syönyt ruhtinaalliset jämät Accidenten bändisafkasta (¡gracias!) ja ostanut merchi-pöydän tyhjäksi, olikin jo aika panna maate. Syö Hyvin Nuku Hyvin 4 Life. Huom! Hostellissa kävin suihkussa ekaa kertaa koko reissun aikana.
+1 Teppo pyysi mainitsemaan, että samaan aikaan steam punk - baarissa eräät barbaarit bailasivat drum'n'bass -musan tahtiin aamuviiteen. Pivoa ja absinttiä, tai "Barbaarin ainoo laki: kaljaa – ja fuck it!"

7.8. Sered (Slovakia): Ffud Fest w/ Ratos de Porão, Accidente etc.

Barbaarimaisen lyhyen ja hikisen yön jälkeen melumobiilimme lähti matkaan kohti Ffud Festejä. (now playing Accidente – *Amistad y rebelión*). En muista kuinka pitkä matka Prahasta oli, mutta vähempikin olisi varmasti riittänyt. No, päästiin kuitenkin perille ja etsittiin festareiden järjestäjä käsiimme. Rado oli tosi mukava tyyppi (tarkkaavainen lukijä saattaa muistaa, että Rado soittaa bändissä Barney Gumble, jonka kanssa myös Ydinperhe on kierrellyt). Saatiin ruoka- ja juomaliput, avaimet bändikohtaisiin makuuhuoneisiimme (sängyt ja kaikki!) ja sitten mentiin uimaan. Festarialueen läheisyydessä virtasi matala ja voimakasvirtainen joki, jonka lämmin vesi vilvoitti neljänkymmenen asteen helteillä mukavasti.

Sitten lavalle! Kyseinen keikka oli rundin maantieteellinen käännekohta, huomisesta alkaen taas lähestyttäisiin kotia. Lisäksi parinsadan hengen yleisö oli heittämällä suurin, jolle Bundolo (tai Småstadsliv?) on tähän mennessä esiintynyt. "*Miten vitussa me tänne päädyttiin?*" on kysymys, joka kävi mielessäni illan aikana monesti. Sanoiko joku DIY PUNK!? Hurjaa, ja niin siistiä!

Ratos de Porão oli kaikesta legendaarisuudestaan huolimatta minulle vieras bändi. Hyvältä se kieltämättä kuullosti Ramones-coveria myöten, mutta yli tunnin setti oli minusta kolmisen varttia liian pitkä. Varsinkin kuin seuraavana vuorossa oli Accidente. Mikä on hauskempaa kuin pogoaminen anarkopunkkeikalla? Jos vastauksesi on *hymyssä suin pogoaminen anarkopunkkeikalla*, kannattanee tsekkaa tää bändi tyyliin heti. Tämä oli koko rundin paras keikka, miltään bändiltä.

Sitten en tainnut muita bändejä näillä festareilla nähdäkään. Enkä barbaarijengiä, joka arvatenkin piti hauskaa mannereurooppalaisen yön pimeydessä. S.H.N.H. hengaili hetken Accidenten hurmaavassa seurassa, ja sitten olikin jo aika nukkua. Ihan oikeassa sängyssä, outoa.

Huom! Kävin suihkussa toista ja viimeistä kertaa rundin aikana. Teppo kävi suihkussa varmaan kymmenesti kahden viikon aikana, useammin kuin me muut yhteensä? No se onkin siisti ja nuorekas eikä mikään kävelevä räkä. Hyvä Teppo!

August 8th. Varsova: @ Przychodnia Squat w/ Snuff Out, FTA, Obstruct & Perro Suicida

Ostin ne kraa-pu-laas! (now playing Manilla Road – *Necropolis*) Aamuyhdeksältä oltiin ajeltu kohti Varsovaa jo parin tunnin ajan. Barbaarit olivat nukkuneet arviolta viisi tuntia. Yhteensä. Mutta miksi nukkua kun Karpaatit tarjoaa mainiota *Sound of Music* -maisemaa vaikkei Alpeilla ollakaan. Sitä paitsi bensa-asemalta voi ihan hyvin ostaa bourbonia aamiaiseksi. Raittiissa kuskeissa löytyy!

Tällä ajomatkalla ei muuten päästy uimaan. Paskaa.

Joskus alkuillasta saavuttiin sitten Varsovaan ja suunnattiin keikkapaikalle. Muun jengin roudatessa soittokamoja sisään meikä hermoili sohvalla. Olin lupautunut vetämään työpajaa suomen diy-political punk -skenestä ennen keikkojen alkamista. En ole mikään tottunut puhe-esiintyjä mutta kun keikkajärjestäjä Lukas oli asiaa ehdottanut, ajattelin että *no miksipäs ei? Jos en minä, niin kuka sitten? Tee se itse! (A)* Onnekseni toinen järkkäreistä, Ania, oli jo etukäteen paikalla ja puhui sattumalta mainiosti suomea! Siinä jutellessa esiintymiskauhu unohtui ja itse työpaja menikin sitten jo melkein rennosti.

Sitten kellariin hikisimmälle koskaan soittamalleni keikalle. Meno oli kuin saunassa, paitsi että enemmän jengiä. Siistit keikat, siisti squatti, hyvät bileet ja kivoja ihmisiä! Obstruct soitti hyvää Minor Threatia. Taas nukuttiin sängyissä. Mitä punk-laiffin kovuudelle on tapahtunut?

9.8. Vilna: @ Klub XI20 w/paikallinen bändi

Varsovasta Vilnaan on lähes kymmenen tunnin ajomatka (now playing Ebba Grön - *Ung & Kåt*). Se tarkoittaa monta kusitaukoa, paljon autossa syötyjä eväitä sekä useita kierroksia Diktaattori-korttipeliä. Onneksi matkalla voi pysähtyä uimaan pienessä, voimakkaasti virtaavassa joessa. Vesi on lämmintä, ilma on kuumaa ja mukavat tädit rannalla ihmettelevät ryhmämme rähjäistä ulkomuotoa.

Saapuessamme Vilnaan satoi vettä, ensimmäistä kertaa sitten pohjois-Saksan raekuuron. Lämpötilakin tippui tuntuvasti, oli enää 26 lämpöastetta. Klubin pihalla meitä oli vastassa sujuvaa ruotsia puhuva Andrei. Tältäkö tuntuu olla englanninkielinen turisti? Kaikkialla puhutaan minun äidinkieliäni!

Myös keikan järkännyt Linas oli paikalla. Mukava ja supliikki kaveri kertoi meille juttuja näyttäessään paikkoja. En tiedä johtuiko sisustuksesta, tupakansavusta sisällä vai paikalla olleista pikkupunkkareista, mutta mesta toi mieleeni edesmenneen Vuoritalon.

Oma keikka oli yksi hauskimpia koskaan. Pikkupunkkarit oli pähkinöinä ja soitto sujui sutjakkaasti. Småstadslivin aikana meno vain yltyi. Miten siistiä olisi jos aikuisetkin jaksaisivat aina random bändin keikalla bailata menemään niinkuin nämä skidit! Huh-huh!

Taas saatiin nukkua sängyissä. Ällistyttävää.

10.8. Riika: Välipäivä V – Peto idässä

Ensimmäistä kertaa matkan aikana ei oltu sovittu aikaista lähtöä minnekään. Heräsin vasta kymmeneltä ja totesin eilisten pikkupunkkareiden olevan yhä keikkapaikalla. Istuskelivat sohvilla ameeban oloisina black metallin pauhatessa taustalla. Tuntui vieläkin ihan Vuoritalolta.

Kierros Vilnan vanhalla kaupungilla, kamat autoon ja menoks! Matkalla Riikaan käytiin katsomassa kuuluisaa tienvarsinähtävyyttä. Liettuan Kryžių Kalnas eli Ristimäki on pikku kukkula, jolle on pystytetty tuhansia erikokoisia ristejä. Paikka on kuulemma alun perin 1800-luvulla sattuneen talonpoikaiskapinan muistomerkki. Kapina meni pieleen ja kapinan kohteena ollut Venäjän tsaari lahtasi merkittävän määrän paikallisia kostoksi. Neuvostoaikana paikka symboloi passiivista vastarintaa miehitystä kohtaan ja nykyään se on suojeltu nähtävyys. Uusien ristien pystyttäminen on yhä sallittua.

Otettuamme Ristimäellä melkein-pakolliset ryhmäkuvat jatkettiin matkaa kohti Riikaa. Illan suussa oltiin perillä ja etsittiin hostelli. Tuomo ja minä oltiin vahtivuorossa, eli saimme nukkua autossa. Meitsihän nukkuu vaikka läpi ydinsodan ja armageddonin, joten pakettiauton lattia tiheästi liikennöidyn kadun varrella ei ollut hassumpi paikka koisia. Kunhan ensin tarkisti ovien olevan lukossa.

11.8. Tallinna: Sosiaalikeskus Ülase 12

Hyvin nukutun yön jälkeen heräsin aamulla ratikoiden kolinaan. Hiippailin sisään hostelliin aikomuksenani pestä hampaat ja vääntää tortut. Onnistuin yli odotusten. Palatessani ulos kadulle oli suuri osa jengistä jo jalkeilla ja valmiina kaupunkikierrokselle. Aamiaiset, kenkäkaupat, mitä näitä on. Pian suunnattiin auto kohti Tallinnaa ja kiertueen viimeistä keikkaa! Matkan varrella piti toki vielä kerran päästä uimaan. Hiekkaranta jossain päin Riianlahtea oli matala, aurinkoinen ja melko täydellinen uimapaikka. Eikä kukaan taaskaan kussut omiin muroihinsa, siis Itämereen. Mainiota!

Tallinaan päästiin sitten ajallaan. Sosiaalikeskuksen pihassa meitä jo odotteli tuttu hahmo. Ville PML oli tullut varta vasten katsomaan keikkoja, ja sehän lämmiti varmasti jokaista reissussa rähjääntynyttä rentunsydäntä.

Keikoista "pari juttuu": Vilnassa oli pikkupunkkareiden ansiosta mieletön meno, mutta Tallinnan nuoriso sai edelliset keikat tuntumaan pyhäkoululta. Miten parikymmentä tyyppiä yleisössä jaksaa jorata noin lujaa, ja vieläpä ihan tuntemattomien bändien keikalla?! Olipa älyttömän hieno lopetus rundille, muuta sanoa kun hattua nostaa.

Yleisön ja järkkäreiden lähdettyä himaan me bailattiin keikkapaikalla keskenämme myöhään yöhön. Sitten tiskattiin, siivottiin jälkemme ja mentiin lattialle nukkumaan neljäksi tunniksi.

12.8. Helsinki/Lahti/Turku/Rauma

Herättiin viideltä, pakattiin kamat autoon ja ajettiin satamaan päin. Radiosta tuli HIMin *Join Me* ja kotimatka tuntui yhtäkkiä todelliselta. Lauttaan ajettaessa jouduttiin näyttämään henkkareita ensimmäistä kertaa koko reissun aikana, lukuun ottamatta hostellivierailuja.

Tallinnanlautta on vähemmän perseestä kuin ruotsinlaiva. Pääasiassa koska se on nopeammin ohi. Jaakko V ehti juuri täytellä Tepon avustuksella 52:n sivun ristikkolehtensä valmiiksi. Jotkut nukkuivat ja toiset söivät eväitä. Tämän jälkeen ei taas vähään aikaan tee mieli syödä piknik-eväitä liikkuvassa kulkuvälineessä. Kiertueelle tekee kyllä mieli vaikka heti.

Helsingin Länsisatamasta Ninni lähti suoraan töihin – peto on irti! Me muut palautettiin kamat Sörkän treenikselle ja lähettiin himaan, kuka Lahteen ja kuka Raumalle tai Turkuun. Itse menin Tommin kyydillä Koskelaan. Lopuksi haluan lainata Ratos de Porão tyyppiä, joka kehui Ninniä Ffud Festeillä: *You play like Satan.*

Jösse

BUNDOLO & SMÅSTADSLIV
Eurotour 30.7-12.8.2015

dispose

Puntala-rock *on perinteisesti tapahtuma, jossa törmää vähintään yhteen uuteen kovisbändiin. Omalla kohdallani "vuoden kovis" sai olla ruotsalainen Dispose, joka nimestään lähtien osoittaa olevansa dis-bändien asialla. Vuodesta 2009 asti toimineen luulajalaisbändin diskografian suuruuskin on ihan kunnioitettava, vaikkakaan ei ihan vielä Disclosen tasolla. Jouni tykitteli perushaastattelun kysymykset, laulajakitaristi Nils vastaili. Lokakuu 2015.*

Niin, miten Dispose ylipäätäänsä syntyi? Mikä on bändin tarina? Sain ainakin sen käsityksen, että Kawakamin (Disclose, huom.) kuolemalla oli jotain tekemistä asian kanssa.

Kyllä, Kawakamin kuolema vuonna 2007 oli suurin syy perustaa bändi, kaiketi jonkinlaisena kunnianosoituksena. Hänen kuolemaansa edeltävinä vuosina puhuin usein Disclose-coverbändin perustamisesta kun olin tarpeeksi humaltunut, kaikkien muiden harmiksi. Luulisin, että tuo kuuluu osaksi tarinaa.

Disclose lieneekin ilmeisin vaikutteenne. Onko olemassa myös muita vaikutteita, joita haluaisit tuoda tässä yhteydessä esille?

Disclose on toki suurin vaikuttaja, muttei ainoa. Kuuntelen enimmäkseen 80-luvun hardcorea/rawpunkkia, d-beatia ja noise punkkia. Jotakuinkin kaikki Kawakamin lempibändit voisi mainita tässä, mutta lyhyesti sanottuna varhainen Discharge ja Broken Bones, Skitlickers ja Anti Cimex. Ehkä nämä bändit ovat vaikuttaneet bändiimme jossain kohtaa... ja monet muutkin.

Sain senkin käsityksen, että Dispose aloitti yhden miehen projektina, mutta kasvoi täydeksi trioksi melko pian. Bändi on vuosien saatossa kokenut joitakin kokoonpanomuutoksiakin. Miten ne ovat vaikuttaneet Disposeen?

Joo, starttasin Disposen yhden miehen bändinä vuonna 2007, jolloin äänitin joitakin demobiisejä. Sitten törmäsin muihin jäseniin loppuvuodesta 2008, ja me aloimme treenata bändinä. Muut jätkät olivat Wille (basso) ja Pukan (Adam) rummuissa. Kokoonpanomuutoksia bändissä ei ole ollut, mutta luulen että rumpalimme soittotyyli on jalostunut eritoten livenä ja Wille soittaa nauhatonta bassoa nykyään, mikä on hyvin siistiä. Rakastan niitä kreisejä bassoliukumia tavanomaisten bassolinjojen sijaan. Itse olen vaihtanut paljonkin kitarakamoja, jotka ovat mahdollisesti myös vaikuttaneet soundiimme.

Koska sinä olet aivot bändin takana, onko Dispose yhä sinun visiosi varassa? Oletko ainoa biisintekijä ja lyyrikko, vai osallistuvatko muutkin jäsenet biisintekoon?

Olen pääasiallinen laulaja/lauluntekijä Disposessa. Wille on tehnyt kappaleet *Neutral* ja *Depths Of Hell*, mutta minä tein sanat niihinkin. Mikäli muut jäsenet haluavat tehdä biisejä, se on minulle täysin ok. Luulisin, että heillä on enemmänkin ideoita ja muutosehdotuksia joihinkin biisinosiin tai esimerkiksi introihin, mutta minä olen bändin taiteellinen johtaja aina, hahaa!

Kun perustit bändin, sinulla oli selkeästi vahva näkemys siitä miltä Disposen pitäisi kuulostaa ja mitä arvoja se jakaa. Koska bändi on ollut aktiivisena nyt joidenkin vuosien ajan, luuletko että tuo visio olisi – jos ei nyt ihan muuttunut – niin jalostunut millään muotoa?

Bändin alkutaipaleella meillä oli enempi varhais-Discloselle ominainen soundimaailma mielessä, jossa on klassista d-beat-soundia. Tyyli muuttui siitä myöskin myöhempiä Disclose-tyylejä suosivaksi. Mukana on ehkä toisinaan myös "Disbones"-tyyliäkin, mutta pääajatuksena on aina ollut luoda "noise not music"-periaatteella kuten Disclosekin, joten se ei ole juuri muuttunut. Olen sitä mieltä, että visio on jalostunut vahvemmaksi.

Dispose on julkaissut olemassaolonsa aikana melko paljon äänitteitä. Mikä on oma suosikkisi niistä, mikäli voit sellaisia osoittaa? Entä yksittäisiä kappaleita?

Minulla ei ole mitään todellista suosikkilevyä, pidän niistä kaikista. Pidän raa'asta soundista, toisin kuin

siististä ja modernista soundista. En myöskään halua, että jokaisella levyllämme on täysin sama äänimaailma. Pidän kuitenkin paljon Loz Rezios -splitistä, *Horror Revival* -kaksitoistatuumaisesta sekä spliteistä Diseasen ja Kraniumin kanssa, mutta pidän suurimmasta osasta luomistamme äänityksistä ja kappaleista. Olemme kuitenkin tehneet niin paljon biisejä tähän päivään asti, joten minulle tuottaa jatkuvasti vaikeuksia valita kourallinen lauluja livesettiin. Totta kai samojen biisien soittaminen keikoilla tympii pitemmän päälle. Toisinaan joku hyvin yksinkertainen biisi on hauskin soittaa niissä olevan energian vuoksi, ja joskus jotkin raskaammat biisit ovat mukavia soitettavia.

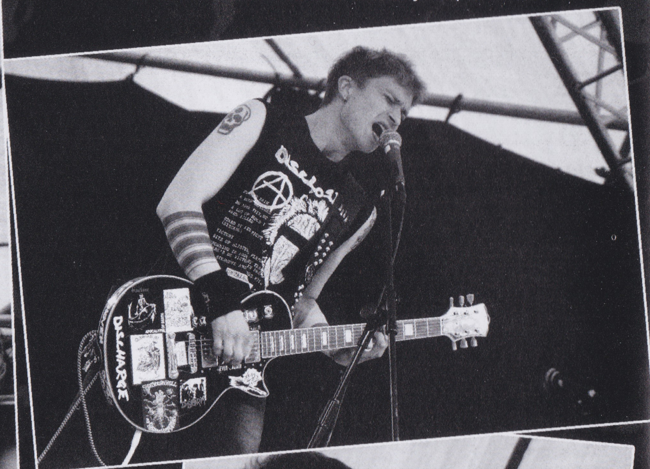
Suuri määrä levytyksistänne on splittilevyjä vertaistenne d-beat-sotureiden kanssa. Miten päädytte tekemään levyjä heidän kanssaan ja miten valitsette sopivat splittikumppanit?

Hmm... monet niistä ovat bändejä, jotka kirjoittavat meille ilmaisten haluavansa tehdä kimppalevyn kanssamme. Jotkut taas ovat kaveribändejä, joihin olemme tutustuneet aiempien treidaamisten tai yhteisten keikkojen kautta. Esimerkiksi tuleva splitti Besthövenin kanssa on tästä mainio esimerkki.

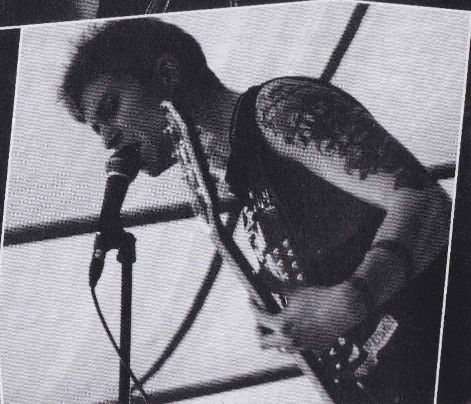
Sanoituksenne käsittelevät sotaa ja monia elämän tuhoutumisen mahdollisuuksia. D-beatia soittavat bändit ovat aina suosineet tuollaista kuvastoa, ettekä tekään varsinaisesti poikkeusta tee. Toisaalta noissa sanoituksissa on silti vahva kosketus todellisuuteen, ja nyt näyttää siltä että maailma olisi muuttunut hieman synkemmäksi paikaksi sen jälkeen, kun Dispose perustettiin. Mitä tuumaatte? Onko Ruotsin poliittinen ilmasto vaikuttanut biiseihinne?

Yleensä kun kirjoitan biisin sodasta tai vastaavasta, se liittyy johonkin tosielämän tapaukseen, ei mielikuvitukseen tai sellaiseen... Esimerkiksi kappale *Wargame Fairytales* käsittelee Naton suosimaa harjoituskäytäntöä, jossa se tiputtelee pommeja Pohjois-Ruotsiin. On aika perseestä nähdä noita USA:n hävittäjäkoneita liihottelemassa kotikaupunkisi yllä. Maailmassa on ollut eräänlainen pimeyden syöveri vuodesta 2007 lähtien, luulisin. Muistan kyllä, kun oli aika jolloin maailmassa vallitsi rauha. Ruotsin poliittinen ilmapiiri on vaikuttanut lauluun *Cruelty A.D.*, joka on tulevalla Besthöven-splitillä. Kappale käsittelee oikeistopuolueiden "suosittuja" fasisteja, jotka nousevat valtaan niin täällä kuin muuallakin. Kappale *Future Or Grave* käsittelee ydinvoimalan rakentamista toiselle puolelle merta, täältä katsottuna. Sellaisia "kehitys"tapahtumia...

kuvat: J.Parkku. Puntala-Rock 2015.

Mielestäni teillä on biisejä, jotka poikkeavat tyypillisestä d-beat-kaavasta, kuten Infekzioa-splitllä ollut *Days Of Hope*. Onko se teidän mielestänne poikkeava? Onko teillä tarvetta poiketa kaavasta Disposen kanssa?

Minusta tuntuu siltä, että sääntöjä pitäisi rikkoa, useammin kuin suoraan harhailla kaavasta. Haluaisin kuitenkin kunkin kappaleen poikkeavan muista. Tokihan kappalerepertuaarin lisääntyessä tuo muuttuu entistä haastavammaksi toteuttaa. Toisinaan kirjoitan sanoituksia, joissa ei ole sanoja kuten "war" tai edes "nuclear". Haluaisin silti pitää tietyn "dis"-fiiliksen sanoituksissani, mitä se sitten koskaan tarkoittaakaan.

Dispose soitti Puntalassa kesällä 2015. Miten tuo keikka teidän mielestänne meni?

Jeh, se oli mukava ja hauska keikka! Olen onnellinen saatuani soittaa siellä. Minä ja basistimme saavuimme Puntalaan noin varttia ennen keikkaa. Meillä oli aikaa vain yhyttää rumpalimme, roudata kamamme hänen autostaan, tehdä pikainen linjachekki ja painella menemään.

Tuo Puntala-keikkanne ei ollut itse asiassa ensimmäinen jonka Suomessa olette soittaneet. Kävitte täällä niinkin aikaisin kuin vuonna 2009. Mitä muistatte tuosta reissusta?

Joo, me soitimme muutaman keikan Pohjois-Suomessa 2009, ja soitimme Oulussa uudestaan vuonna 2010. Olihan se hauskaa luoda mekkalaa ja juoda kaljaa. Soitimme jossain rokkibaarissa Kokkolassa, ja siellä tuskin oli ketään. Heti kun saavuimme kyseiseen baariin, meitä tervehti seinämaalaus kuolleista rokkitähdistä tekstillä "Rock n' roll ain't noise pollution", heh! Saimme soittaa keikkamme loppuun, mitä pidän jo eräänlaisena voittona... baarimikko ei nimittäin ollut meihin kovinkaan tyytyväinen... uskoisin, että tästä keikasta on olemassa livenauhakin jossain.

Miten usein muuten soitatte keikkoja? Nettisivujenne mukaan soitatte niitä melko harvakseltaan, ja nekin Ruotsissa. Onko teillä edes mitään tarvetta soittaa usein - esimerkiksi joka viikonloppu – Disposen tai minkään muunkaan bändin kanssa?

Emme soita kovinkaan usein keikkoja. Useimmiten soitamme pohjoisessa Ruotsissa, toisinaan etelässä. Kerran soitimme jopa Berliinissä. Pitkillä välimatkoilla on aika paljonkin tekemistä asian kanssa, sekä työt, perhe-elämä ja muuta mahdollisuudet vaikeuttavat asioita bändin kannalta. Enemmänkin olemme keskittyneet uusien biisien treenaamiseen ja äänittämiseen, mutta luulen että pyrimme soittamaan keikkojakin vastaisuudessa enemmän. Olisihan se hauskaa soittaa joka viikonloppukin, muttei samassa keikkamestassa tai kaupungissa joka kerta, haha! Olisi muuten hauskaa soittaa jossain bändissä rumpujakin, pitkästä aikaa.

Miten Luulajan skene nykyään pärjää?

Luulisin, että skene kamppailee alituiseen täällä olemassaolostaan. Täällä on bändejä kuten Utbrott, Makoria, Nollvision ja joitakin muita meidän lisäksemme. Meillä on täällä oma keikkamesta FG7 (Föreningsgatan 7), jossa on keikkoja suunnilleen kerran kuussa. Näiden keikkojen kohokohta on Norrbotten Hardcore Fest joka vuoden tammikuun loppupuolella.

Mitä te suunnittelette tekevänne seuraavaksi? Kun laadin näitä kysymyksiä, teillä on painossa muhimassa splittilevyt Skitsöfrenian ja Diseasen kanssa.

Splittiseiskat Skitsöfrenian ja Besthövenin kanssa ovat painossa. Kuulin, että Besthövenistä on jo olemassa koelevy. Julkaisija eli Symphony of Destruction Recordsin Jon sanoi aikovansa aloittaa kansien silkkipainattamisen, joten se on piakkoin ulkona. Toivottavasti! Skitsöfrenia-splitin masteri on tehty, joten toivottavasti painatuskin tapahtuu nopeast. Disease-splitti tuli parahiksi Puntalaan! Toivomme, että *Future Or Grave* -kaksitoistatuumainen on myös kohta pihalla, mutten tiedä siitä paljoakaan... Kaikkiin julkaisuihimme liittyy pulmia ja viivästyksiä, johtuen paljolti suurten lafkojen viimeaikaisesta vinyylibuumista. Äänitimme tänä vuonna myös seitsemän biisiä splitille ranskalaisen Bakouninen kanssa. Sen suunniteltu julkaisuaikataulu on ensi vuodelle.

Näiden juttujen lisäksi haluaisimme todella päästä soittamaan enemmän keikkoja. Meillä on ollut puhetta paluusta Suomeen muutamalle viikonloppukeikalle. Mahdollisesti vain pohjoiseen.

Tämä haastattelu on lopuillaan. Onko teillä vielä jotain muuta sanottavaa?

Kiitoksia Disposeen kohdistuneesta mielenkiinnosta! Meillä on jotain roinaa myytävänä nettisivuillamme:

WWW.DIS-SWE.WEBS.COM

Sitä ei juuri päivitetä, mutta vastaan yleensä sähköposteihin nopeasti, mikäli joku on melustamme kiinnostunut.

Kippis! Keep the noise!

(28 s)
postitettu lehtenä
Toinen Vaihtoehto
PL 25
37501 Lempäälä
Finland.
VAADITAAN VIEMÄÄN PERILLE

BA2
Itella Posti Oy

Itella Green